

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Blansku rozhodl samosoudkyní Mgr. Gabrielou Štumpovou ve věci

žalobců: a) **Ing. Jan Boháč**, narozený 27. 3. 1956
bytem Masarykovo nábřeží 2058/38, 110 00 Praha 1 - Nové Město
b) **Radim Boháč**, narozený 15. 5. 1988
bytem Štěpařská 1196/18, 152 00 Praha 5 - Hlubočepy
c) **Terezie Ratajová**, narozená 15. 5. 1988
bytem Na Hlinkách 418, 252 25 Zbuzany
všichni zastoupeni advokátkou JUDr. Zorkou Černohorskou
sídlem Balbínova 384, 261 01 Příbram II

proti
žalovanému: **Česká republika - Státní pozemkový úřad**, IČO 01312774
sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3
zastoupený advokátem Mgr. Miloslavem Strnadem
sídlem Jugoslávská 620/29, 120 00 Praha - Vinohrady

o nahrazení projevu vůle

takto:

I. Řízení se v části, v níž se žalobci a), b) a c) domáhali nahrazení projevu vůle žalované uzavřít se žalobci smlouvu o bezúplatném převodu pozemku ve vlastnictví státu podle zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (zákon o půdě), a to ve vztahu ke geometrickými plány odděleným částem pozemků ve vlastnictví čs. státu, parc. č. nově označenému jako 613/2 v k. ú. Dolní Lhota oddělenému od parc. č. 613 geometrickým plánem č. 600-126/2021 a dále ve vztahu k parc. č. 2454/118 a 2454/119 v k. ú.

Jedovnice odděleným od parc. č. 2454/8 geometrickým plánem č. 1722-127/2021, **částečně zastavuje.**

II. Nahrazuje se projev vůle žalované uzavřít s žalobci a), b) a c) tuto smlouvu o bezúplatném převodu pozemků ve vlastnictví státu podle zák. č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (dále jen zákon o půdě):

1) Žalovaná Česká republika – Státní pozemkový úřad, IČ 01312774, se sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3 (dále jen Státní pozemkový úřad), spravuje pozemky ve vlastnictví čs. státu, a to:

- pozemek parc. č. 613 v k. ú. Dolní Lhota, obec Blansko, který byl geometrickým plánem č. 600-126/2021 pro rozdělení pozemku, rozdělen na pozemky parc. č. 613/1 o výměře 776 m², parc. č. 613/2 o výměře 172 m² a parc. č. 613/3 o výměře 243 m²,

- pozemek parc. č. 2454/8 v k. ú. Jedovnice, obec Jedovnice, který byl geometrickým plánem č. 1722-127/2021 pro rozdělení pozemku, rozdělen na pozemky parc. č. 2454/8 o výměře 1715 m², parc. č. 2454/118 o výměře 262 m² a parc. č. 2454/119 o výměře 20 m².

2) Žalobce a) Ing. Jan Boháč, nar. 27.3.1956, r. č. 560327/0530, žalobce b) Radim Boháč, nar. 15.5.1988, r. č. 880515/1531, a žalobkyně c) Terezie Ratajová, rozená Boháčová, nar. 15. 5. 1988, r. č. 885515/1525, jsou oprávněnými osobami ve smyslu ust. § 4 zákona o půdě.

3) Žalobci a, b) a c) mají na základě pravomocných rozhodnutí: **1.** Magistrátu hlavního města Prahy, Pozemkového úřadu, č.j. PÚ 1322/92, k.ú. Prosek ze dne 12.3.1993, **2.** Magistrátu hl.města Prahy, Pozemkového úřadu Praha, č.j. PÚ 1708/97, k.ú. Smíchov ze dne 1.8.1997, potvrzené rozsudkem Městského soudu v Praze č.j. 38 Ca 266/97-40 ze dne 1.9.1998, **3.** Magistrátu hl.města Prahy, Pozemkového úřadu Praha, č.j. PÚ 1940/97, k.ú. Smíchov ze dne 9.9.1997, **4.** Magistrátu hl.města Prahy, Pozemkového úřadu Praha, č.j. PÚ 920/99, k.ú. Smíchov ze dne 16.4.1999, **5.** Hlavního města Prahy, Magistrátu hlavního města Prahy, Pozemkového úřadu, č.j. PÚ 580/01, k.ú. Smíchov ze dne 27.2.2001, **6.** Hlavního města Prahy, Magistrátu hlavního města Prahy, Pozemkového úřadu, č.j. PÚ 607/01, k.ú. Smíchov ze dne 28.2. 2001, **7.** Hlavního města Prahy, Magistrátu hlavního města Prahy, Pozemkového úřadu, č.j. PÚ 608/01, k.ú. Smíchov ze dne 28.2.2001, **8.** Hlavního města Prahy, Magistrátu hlavního města Prahy, Pozemkového úřadu, č.j. PÚ 3000/01, k.ú. Smíchov ze dne 29.10.2001, **9.** Hlavního města Prahy, Magistrátu hlavního města Prahy, Pozemkového úřadu, č.j. PÚ 3226/01, k.ú. Smíchov a Košíře ze dne 23.11.2001, **10.** Hlavního města Prahy, Magistrátu hlavního města Prahy, Pozemkového úřadu, č.j. PÚ 718/02, k.ú. Smíchov ze dne 7.3.2002, **11.** Ministerstva zemědělství, pozemkového úřadu Praha č.j. PÚ 1519/03, k.ú. Smíchov ze dne 29.4.2003, **12.** Ministerstva zemědělství, pozemkového úřadu Praha č.j. PÚ 1701/03, k.ú. Smíchov ze dne 20.5. 2003, **13.** Ministerstva zemědělství, pozemkového úřadu Praha č.j. PÚ 734/04, k.ú. Smíchov ze dne 30.3.2004, **14.** Ministerstva zemědělství, pozemkového úřadu Praha č.j. PÚ 2563/04, k.ú. Smíchov ze dne 30.11.2004, **15.** Ministerstva zemědělství, pozemkového úřadu Praha č.j. PÚ 1365/05, k.ú. Smíchov ze dne 12.5.2005, **16.** Ministerstva zemědělství, pozemkového úřadu Praha č.j. PÚ 2549/05, k.ú. Smíchov ze dne 26.10. 2005, **17.** Ministerstva zemědělství, pozemkového úřadu Praha č.j. PÚ 3330/05, k.ú. Smíchov ze dne 16.11.2005, **18.** Ministerstva zemědělství, pozemkového úřadu Praha č.j. PÚ 992/06, k.ú. Košíře ze dne 20.3. 2006, **19.** Ministerstva zemědělství, pozemkového úřadu Praha č.j. PÚ 1805/06, k.ú.

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Pospíšilová

Smíchov ze dne 31.5.2006, **20.** Ministerstva zemědělství, pozemkového úřadu Praha čj. PÚ 2440/07, k.ú. Smíchov ze dne 18.10.2007, **21.** Ministerstva zemědělství, pozemkového úřadu Praha čj. PÚ 1107/92/3, k.ú. Smíchov ze dne 9.12.2009 a žalobci b) a c) i na základě Usnesení Okresního soudu Praha – západ, č.j. 20 D 721/2014-520 ze dne 16.2.2015, které nabylo právní moci dne 16.2.2015, nárok na nabytí vlastnického práva k tzv. náhradním pozemkům za pozemky žalobci a) a právní předchůdkyni žalobců b) a c) v restituci, z důvodu existence překážek uvedených v § 11 odst. 1 zákona o půdě, nevydaným.

4) Žalovaná k uspokojení nároku žalobců a), b), c) na náhradu za pozemky v restituci nevydané touto smlouvou převádí žalobcům a) – c) do jejich spoluvlastnictví:

- pozemek **parc. č. 613/1** o výměře 776 m² a pozemek **parc.č. 613/3** o výměře 243 m², vše v k. ú. Dolní Lhota, obec Blansko, vzniklé podle geometrického plánu č. 600-126/2021, který je nedílnou součástí tohoto rozsudku,

- pozemek **parc. č. 2454/8** o výměře 1715 m² v k. ú. Jedovnice, obec Jedovnice, vzniklý podle geometrického plánu č. 1722-127/2021, který je nedílnou součástí tohoto rozsudku,

jako náhradu za část jejich restitučních nároků, a to žalobci a) Ing. Janu Boháčovi spoluvlastnický podíl id. 1/2 vzhledem k celku shora uvedených pozemků, žalobci b) Radimu Boháčovi spoluvlastnický podíl id. 1/4 vzhledem k celku shora uvedených pozemků a žalobkyni c) Terezii Ratajové, rozené Boháčové, spoluvlastnický podíl id. 1/4 vzhledem k celku těchto pozemků.

III. Žalovaná je **povinna** nahradit žalobcům a), b), c) na nákladech řízení společně a nerozdílně částku 60 268 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobců JUDr. Zorky Černožské.

Odůvodnění:

1. Žalobou původně doručenou zdejšímu soudu dne 17. 12. 2019, vedenou pod sp. zn. 12C 247/2019, se žalobci domáhali vydání rozhodnutí, kterým by soud nahradil projev vůle žalované uzavřít s nimi smlouvu o bezúplatném převodu pozemků parc. č. 774, 775 a 776 v k. ú. Těchov, parc. č. 4123 a 61/1 v k. ú. Borotín u Boskovic, parc. č. 84/1, 84/2 a 1208 v k. ú. Lipovec u Blanska, část pozemku parc. č. 437/16 dle geometrického plánu a parc. č. 495/6 v k. ú. Petrovice u Blanska, parc. č. 1165 v k. ú. Holštejn a parc. č. 2454/8 v k. ú. Jedovnice z vlastnictví státu do spoluvlastnictví žalobců.
2. Podáním ze dne 7. 9. 2020 žalobci navrhli rozšíření žaloby o náhradní pozemky ve vlastnictví žalované parc. č. 848/1 a 848/2 v k. ú. Benešov u Boskovic, parc. č. 294/1 v k. ú. Jasinov, parc. č. 101/66 v k. ú. Žerůtky, parc. č. 613 v k. ú. Dolní Lhota, parc. č. 398, 399 a 536 v k. ú. Lažánky u Blanska, parc. č. 351/19 v k. ú. Malá Lhota, parc. č. 1128 v k. ú. Holešín, parc. č. 1897/4 v k. ú. Rájec nad Svitavou, parc. č. 922 v k. ú. Rudice u Blanska a parc. č. 2450 v k. ú. Šošůvka. Soud usnesením ze dne 8. 10. 2020 čj. 12C 247/2019-278, jež nabylo právní moci dne 9. 10. 2020, navrženou změnu žaloby dle ust. § 95 zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (o. s. ř.), připustil.
3. Usnesením ze dne 30. 6. 2021 čj. 12 C 247/2019-642, které nabylo právní moci dne 1. 7. 2021, soud k návrhu žalobců vyloučil k samostatnému projednání a rozhodnutí dle ust. § 112 odst. 2 o. s. ř. věc v části, v níž požadovali náhradní pozemky p. č. 776, 775 a 774 (p. č. PK 200, p. č. PK 201/1, p. č. PK 201/2) v k. ú. Těchov, p. č. 437/16 a 495/6 (p. č. PK 437/1) v k. ú. Petrovice u Blanska, p. č.

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Pospíšilová

1165 (p. č. PK 50/1, p. č. PK 51) v k. ú. Holštejn, p. č. 398, 399 a 536 (p. č. PK 594/4, p.č. PK 594/2, p. č. PK 595/1, p. č. PK 595/2) v k. ú. Lažánky u Blanska, p. č. 1128 (p. č. PK 484/7) v k. ú. Holešín, p. č. 1897/4 (p. č. PK 470) v k. ú. Rájec nad Svitavou, p. č. 922 (p. č. PK 218/1) v k. ú. Rudice u Blanska, p. č. 2450 (p. č. PK 729/1) v k. ú. Šošůvka a p. č. 294/1 (p. č. PK 294/1) v k. ú. Jasinov, neboť ohledně nich probíhá restituční řízení rodu Salmů a Kálnoky, věc je od 23. 7. 2021 vedena pod sp. zn. 12C 182/2021.

4. Usnesením ze dne 6. 9. 2021 čj. 12 C 247/2019-664, které nabylo právní moci dne 6. 9. 2021, soud v řízení sp. zn. 12C 247/2019 k návrhu žalobců vyloučil k samostatnému projednání a rozhodnutí dle ust. § 112 odst. 2 o. s. ř. věc v části, v níž požadovali náhradní pozemky p. č. 2454/8 v k. ú. Jedovnice a parc. č. 613 v k. ú. Dolní Lhota z důvodu hospodárnosti řízení, neboť zde žalobci hodlají nechat vyhotovit geometrické plány na rozdělení pozemků a znalecké posudky na stanovení jejich ceny, tato věc je od 13. 9. 2021 vedena pod sp. zn. 12C 214/2021.
5. V původním řízení sp. zn. 12C 247/2019, jehož předmětem zůstalo po částečném zpětvzetí žaloby ze dne 19. 10. 2021 ohledně nárokovaného náhradního pozemku parc. č. 848/2 v k. ú. Benešov u Boskovic, nahrazení projevu vůle ve vztahu k náhradním pozemkům ve vlastnictví státu parc. č. 84/1, 84/2 a 1208 v k. ú. Lipovec u Blanska, parc. č. 351/19, v k. ú. Malá Lhota, parc. č. 848/1 v k. ú. Benešov u Boskovic, parc. č. 4123 a 61/1 v k. ú. Borotín u Boskovic a parc. č. 101/66 v k. ú. Žerůtky, soud rozsudkem ze dne 29. 10. 2021, čj. 12C 247/2019-898, řízení výrokem I. v rozsahu zpětvzetí (parc. č. 848/2 v k. ú. Benešov u Boskovic) částečně zastavil, výrokem II. žalobě v celém rozsahu vyhověl a výrokem III. uložil žalované povinnost zaplatit žalobcům společně a nerozdílně náhradu nákladů řízení; proti tomuto rozsudku podala žalovaná odvolání a věc byla předložena odvolacímu Krajskému soudu v Brně, kde je od 28. 3. 2022 vedena pod sp. zn. 37 Co 75/2022.
6. Předmětem řízení sp. zn. 12C 214/2021 zůstala žaloba v části týkající se náhradních pozemků ve vlastnictví státu p. č. 2454/8 v k. ú. Jedovnice a parc. č. 613 v k. ú. Dolní Lhota.
7. Žalobci vzali u jednání dne 24. 2. 2022 žalobu zčásti zpět, pokud jde o původně požadované části náhradních pozemků dotčené překážkou převoditelnosti, oddělené geometrickými plány, konkrétně ve vztahu k parc. č. nově označenému jako 613/2 v k. ú. Dolní Lhota oddělenému od parc. č. 613 geometrickým plánem č. 600-126/2021 a dále ve vztahu k parc. č. 2454/118 a 2454/119 v k. ú. Jedovnice odděleným od parc. č. 2454/8 geometrickým plánem č. 1722-127/2021, žalovaná s částečným zpětvzetím žaloby souhlasila, soud proto v souladu s ust. § 96 odst. 1, 2 o. s. ř. řízení zastavil, jak je uvedeno v I. výroku rozsudku.
8. Žalobci a), b), c) přitom v žalobě tvrdili, že jsou na základě jednotlivých rozhodnutí pozemkového úřadu (specifikovaných ve výroku II. tohoto rozsudku) oprávněnými osobami ve smyslu ust. § 4 zákona č. 229/1991 Sb. (zákon o půdě) k uplatňování restitučních nároků jako dědicové původní vlastnice Anny Půlkrábkové, zemřelé 9. 12. 1963, jejíž spoluvlastnický podíl činil id. 1/9 vzhledem k celku těchto nemovitostí, kdy žalobce a) uplatnil restituční nárok ke spoluvlastnickému podílu id. 1/18 a právní předchůdkyně žalobců b) a c) JUDr. Miroslava Boháčová, zemřelá dne 1. 7. 2014, uplatnila restituční nárok ke spoluvlastnickému podílu id.1/18 vzhledem k celku, oba pod čj. PÚ 1107/92. Ačkoli svůj nárok uplatnili již v r. 1992, o restitučním nároku není ani po 30 letech dosud zcela rozhodnuto. Žalobci se vydání náhradních pozemků nemohou domoci z důvodu nesprávné evidence výše jejich nároku žalovanou. Postup žalované označili za liknavý a svévolný, od roku 2006 do roku 2012 se totiž přihlásili celkem 6x do veřejných nabídek náhradních pozemků vyhlašovaných žalovanou, avšak pouze někdy byli úspěšní. Následně již dle názoru žalované neměli žádné restituční nároky k další účasti ve veřejné soutěži nabídek náhradních pozemků vyhlašovaných žalovanou, proto se nemohli do žádné z veřejných nabídek přihlásit. Tímto svým

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Pospíšilová

jednáním žalovaná prohloubila křivdy způsobené žalobcům a jejich rodině za minulého režimu. Žalovaná přitom přinejmenším od roku 2008 ví o existenci dobové územně plánovací dokumentace, nezbytné k ocenění restitučních nároků žalobců, kterou však používá k ocenění nároků pouze u vybraných restituentů, ale jelikož je to pro ni nevýhodné, nečiní tak u všech. Žalobci se obrátili na žalovanou výzvou ze dne 1. 7. 2019, aby i jejich restituční nároky zaevidovala ve správné výši, a upozornili, že některé pozemky byly vyvlastněny právě za účelem výstavby, žalovaná však odpověděla, že jí prováděné ocenění dle vyhlášky č. 182/1988 Sb. ve znění pozdějších předpisů není v rozporu se zákonem o půdě. Ještě dne 2. 7. 2019 se žalobci přihlásili se skutečnou výší svého nároku, ale žalovaná přihlášku všech tří zamítla pro nedostatečnou výši restitučního nároku. Žalobci ve snaze o nápravu léta trvajících nezákonného stavu nahradili činnost žalované a nechali si vypracovat znalecký posudek prof. Ing. Renátou Schneiderovou Heralovou, Ph.D. ze dne 20. 9. 2019, č. 528/23/2019, která ocenila nevydané pozemky v souladu s platnou judikaturou na celkovou částku 8 304 364 Kč, což odpovídá restitučnímu nároku žalobce a) ve výši 4 152 182 Kč, žalobce b) i žalobkyně c) každému ve výši 2 076 091 Kč. Cena odňatých pozemků byla ve znaleckém posudku prof. Ing. Heralové určena dle dobové dokumentace a územně plánovací dokumentace platné v době přechodu těchto pozemků na stát, případně podle účelu odkupu a vyvlastnění, kterým byla souvislá obytná zástavba, komunikace a sportoviště; pozemky, které byly podle Regulačního plánu určeny k zastavění, byly v ZP oceněny jako stavební; ze ZP je také zřejmé, že jak byly pozemky zakresleny v dokumentaci platné v době přechodu na stát, tak byly potom i zastavěny. Konkrétní územně plánovací dokumentací pro odňaté pozemky je Návrh přehledného regulačního a zastavovacího plánu pro část území Prahy VIII (Severní Libeň a Střížkov) s přílehlým územím Prahy IX (Prosek a Vysočany); Návrh přehledného regulačního a zastavovacího plánu pro část území pro část území Prahy XVI (Smíchov); Návrh přehledného regulačního a zastavovacího plánu pro část území pro část území Prahy XVI (Smíchov) a Prahy XVII (Motoly); Návrh přehledného regulačního a zastavovacího plánu pro část území pro část území Prahy XVII (Košíře). Data přechodu vlastnického práva k odňatým pozemkům na stát plynou z jednotlivých vyvlastňovacích titulů, kterými jsou darovací prohlášení ze dne 29. 3. 1960 a odúmrť - odmítnutí dědictví po Anně Půlkrábkové, kdy k přechodu na stát došlo ke dni úmrtí Anny Půlkrábkové, zemřelé dne 9. 12. 1963, jak vyplývá z usnesení státního notářství pro Prahu 3, čj. 3 D79/64 ze dne 13. 5. 1965. Znalecký posudek prof. Ing. Heralové žalobci zaslali žalované spolu s předžalobní výzvou a přípisem dne 5. 11. 2019, na což žalovaná odpověděla dne 13. 12. 2019, že regulační plány nemohly v r. 1960 a 1965 prokazovat, že pozemky byly určeny k zastavění, neboť se jednalo o neplatnou již dokumentaci; na to žalobci reagovali přípisem ze dne 4. 2. 2020. Dle názoru žalobců je nutno ocenit odňaté pozemky jako stavební, jelikož zák. 84/1958 Sb. předpokládá existenci územně plánovací dokumentace již od účinnosti tohoto zákona, ale tato dokumentace fakticky neexistovala a první schválený územní plán Prahy byl až Směrný územní plán ze dne 22. 4. 1964; předmětné pozemky ve vlastnictví právních předchůdců žalobců tedy byly určeny k zástavbě již na základě regulačních a zastavovacích plánů pro jednotlivé části Prahy z r. 1933 a obdobně byly pak převzaty do územního plánu z roku 1964. Regulační plány byly vydávány v 30. letech na základě zákona 88/1920 Sb. a platily až do 60. let, kdy byly postupně nahrazovány dokumentací vydávanou dle zákona 84/1958 Sb., avšak do doby jejich nahrazení byly využívány i za účinnosti zákona 84/1958; k datu 31. 3. 1960 a 9. 12. 1963 znalkyně prof. Ing. Heralová nedohledala jinou územně plánovací dokumentaci než uvedené regulační plány, což si ověřila na Institutu plánování a rozvoje hl. m. Prahy; po regulačních plánech byl následnou dokumentací - prvním schváleným územním plánem Prahy až Směrný územní plán hl. m. Prahy z r. 1964 (jak vyplývá i z přehledu IPR), kde se však stav pozemků určených k zástavbě nezměnil a v souladu s tím byly pak pozemky skutečně zastavěny. Žalobci se na základě nového přecenění restitučního nároku

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Pospíšilová

přihlásili ještě po podání žaloby do další veřejné nabídky žalovaného dne 5. 10. 2020, ale žalovaná opětovně zamítla jejich přihlášku jako neplatnou; za obhajování názoru o zemědělském charakteru pozemků přitom byla opakovaně kritizována Nejvyšším soudem. Jediné, jak se žalobci nyní mohou domoci svých nároků, je podání žaloby na uložení povinnosti žalované převést konkrétní pozemky na žalobce. Skutečný restituční nárok žalobců ve výši 8 304 364 Kč je tedy mnohonásobně vyšší než žalovanou evidovaný nárok, a to i po odečtení toho, co již žalovaná žalobcům nahradila, resp. jim bylo vydáno v soudních řízeních.

9. Žalobci dále v průběhu řízení sp. zn. 12C 214/2021 k nesouhlasu žalované s žalobci navrhovaným dělením pozemků parc. č. 2454/8 v k. ú. Jedovnice podle návrhu GP č. 1722-127/2021 a parc. č. 613 v k. ú. Dolní Lhota podle návrhu GP č. 600-126/2021 namítli, že jediným argumentem žalované je sdělení příslušného stavebního úřadu, že neexistuje podrobná stavební dokumentace s přesným zakreslením umístění stavby, podle které by bylo možné s jistotou posoudit, že navrhované dělení pozemku geometrickými plány odpovídá stavební dokumentaci a je možno pozemky v požadovaném rozsahu rozdělit. Sdělení stavebního úřadu však není dle aktuální judikatury překážkou převoditelnosti částí předmětných pozemků, žalobci pověřený geodet provedl rozdělení pozemků v souladu s platnými ÚP, z nichž je zřejmé, jaká část má být těmito ÚP dotčena. Žalobci tak dle předloženého návrhu GP č. 1722-127/2021 požadují k převodu pozemek parc. č. 2454/8, orná půda o snížené výměře 1715 m² (u něhož není dána překážka převoditelnosti podle § 11 odst. 1 písm. c/ zákona o půdě), vzniklý rozdělením pozemku parc. č. 2454/8, orná půda o výměře 1997 m², a již nepožadují převod nově vzniklých pozemků parc. č. 2454/118, orná půda o výměře 262 m², a parc. č. 2454/119, orná půda o výměře 20 m², u nichž naopak dle ÚP obce je překážka převodu části tohoto pozemku dotčené dopravní infrastrukturou. Na místním šetření soudu dne 24. 6. 2021 bylo zjištěno, že na části předmětného pozemku odděleného návrhem GP č. 1722-127/2021 v k. ú. Jedovnice je pouze vyjetá cesta v terénu a jinak bylo soudem shledáno na tomto pozemku pole v honu. Znaleckým posudkem č. 564/21/2021 ze dne 22. 9. 2021 znalkyně prof. Ing. Heralová, Ph.D. ocenila poz. parc. č. 2454/8 ornou půdu o výměře 1715 m² částkou 34 300 Kč. Pokud jde o pozemek parc. č. 613 k. ú. Dolní Lhota, nechali žalobci vyhotovit geometrický plán pro oddělení DI mezi zastavitelnou a nezastavitelnou částí tohoto pozemku, dle výkresu VPS, VPO a asanací pozemek není dotčen žádnou veřejně prospěšnou stavbou. Malá část pozemku dotčená plánovanou místní či účelovou komunikací byla geometrickým plánem oddělena, zbylou část pozemku je možno převést. Pozemek je přístupný přes sousední pozemky, veřejná komunikace přímo přiléhá k západní hranici pozemku, avšak i kdyby pozemek neměl přístup, nejedná se o zákonnou překážku převodu, ani souhlas s umístěním stavby třetí osobě nečiní dle platné judikatury pozemek nepřevoditelným. Samotné liniové stavby inženýrských sítí rovněž nejsou zákonnou překážkou pro převod pozemku, natož pouhé ochranné pásmo. Smlouva o budoucí nařízení věcného břemene rovněž není zákonnou překážkou pro převod smlouvě pozemku. U tohoto pozemku tedy není překážka převoditelnosti podle § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě, a žalobci proto požadují vydání obou nově vzniklých částí pozemku dle návrhu geometrického plánu č. 600-126/2021 na rozdělení poz. parc. č. 613, a to parc. č. 613/1, orná půda o výměře 776 m² a parc. č. 613/3 orná půda o výměře 243 m², které dodatkem č. 1 ze dne 22. 9. 2021 k reviznímu znaleckému posudku č. 552/09/2021 znalkyně prof. Ing. Heralová, Ph.D., ocenila částkami 54 281,60 Kč (803 m²) a 1 795,50 Kč (270 m²). Ohledně rozdělení a převodu pozemků do jejich spoluvlastnictví žalobci odkázali na konstantní judikaturu v této věci, která zatím vždy stála na principu, že restituční nároky mají prioritu, a že stát nesmí fakticky upřednostňovat postup dle jiných zákonů před uspokojováním závazků státu podle zákona o půdě s odkazem na nález sp. zn. III. ÚS 495/02. Jelikož byly žalobcům odňaty pozemky stavebního charakteru, mohou jim být v rámci ekvivalence vydány taktéž pozemky stavebního charakteru,

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Pospíšilová

obdobně i žalovaná dlouhodobě do svých veřejných nabídek zařazuje pozemky určené dle územního plánu k zastavení. Požadované náhradní pozemky v současnosti jsou ornou půdou, na obou oddělených pozemcích lze vykonávat zemědělskou činnost. Žalobci části pozemků dotčené veřejně prospěšnými stavbami oddělili geometrickými plány a požadované nově vzniklé náhradní pozemky jsou proto na žalobce převoditelné. Při stanovení výměr a prostorového uspořádání vycházela geodetická kancelář z příslušného územního plánu pro danou lokalitu, ve kterém je veřejně prospěšná stavba zakreslena. V případě Jedovnic se jednalo o faktickou přístupovou cestu do celé lokality, v případě Dolní Lhoty se jedná o plánovanou výstavbu místní komunikace v územním plánu, která zatím nebyla projektována, tato komunikace prochází budoucí plánovanou zástavbou ulice rodinných domů se zahradami, a z důvodu, že dosud neexistuje územní ani stavební rozhodnutí na tuto komunikaci, ponechává geodet v geometrickém plánu rezervu, pokud jde o šíři plánované místní komunikace, a to v rozsahu 1-2 metrů na každou stranu. Takto oddělil prostřední část pozemku o výměře 172 m². Postup geodetů při vyhotovování geometrických plánů popsala zástupkyně žalobců v dopisech adresovaných žalované datovaných dnem 15. 10. 2021.

10. Žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby v celém rozsahu. Učinila nesporným, že právní předchůdkyni žalobců vznikl nárok na převod náhradních pozemků za pozemky v k. ú. Smíchov, Košíře a Prosek na základě jednotlivých rozhodnutí vydaných žalovanou. Mezi účastníky je sporná výše tvrzeného restitučního nároku žalobců, resp. ocenění nevydaných pozemků. Žalovaná popřela, že by se žalobci dlouhodobě nemohli domoci svých práv, neboť první restituční rozhodnutí bylo už v roce 1997 a k přecenění vyzvali žalovanou až 1. 7. 2019, výši nároku tak dlouhodobě akceptovali, účastnili se veřejných nabídek. Nelze dovozovat liknavý postup žalované, neboť ta v letech 2006 - 2012 veškeré nároky žalobců uspokojila v souladu s vydanými restitučními rozhodnutími; žalobci až do roku 2019 nikdy nevyjádřili jakýkoli nesouhlas s výši restitučního nároku a nemohlo tedy jít o liknavý postup (III. ÚS 3370/19). Pokud žalobci nevydané pozemky dle znaleckého posudku prof. Ing. Heralové ocenili jako stavební na základě územně plánovací dokumentace - Návrhu regulačního a zastavovacího plánu pro část území Prahy VIII (Severní Libeň a Strážkov) s přilehlým územím Prahy-IX (Prosek a Vysočany), pro část území Prahy XVI (Smíchov), pro část území Prahy XVI (Smíchov) a Prahy-XVII (Motoly) a pro část území Prahy XVII (Košíře), je otázka posouzení charakteru pozemků otázkou právní, kterou může posoudit jen soud, nikoliv znalec. Předmětné pozemky přešly na stát k 31. 3. 1960 a 9. 12. 1963 a jejich charakter je třeba posuzovat k tomuto datu. Uvedené regulační plány mohly být platnou územně plánovací dokumentací jen do 1. 1. 1959, než nabyl účinnosti zákon č. 84/1958 Sb. – tento v § 17/1 zrušil § 19 zák. 280/1949 Sb. Prováděcí vyhláškou č. 144/1959 Sb. bylo stanoveno, že od 1. 8. 1959 nebylo možné postupovat dle prováděcích předpisů k zákonu 280/1949 Sb., tedy i dle vyhlášky 709/1950 Sb., již zák. 280/1949 Sb. předpokládal vznik nové dokumentace (§ 5 odst. 2 zák. 280/1949 Sb. a § 16 odst. 1 nařízení 93/1950 Sb.). Znalkyně prof. Ing. Heralová ve znaleckém posudku předloženém žalobci nesprávně posuzovala stav pozemků dle uvedených regulačních plánů, přestože tyto pozbyly platnosti a účinnosti, v rozhodné době (1960 - 63) navíc změna charakteru pozemků mohla nastat jen na základě vydání územního rozhodnutí (§ 2 odst. 1 vyhlášky č. 144/1959 Sb.). V letech 1960 - 63 tedy plány Státní regulační komise z 30. let nemohly být platné a nakonec se při zastavení nepostupovalo podle regulačních plánů, ale podle novější dokumentace. Změna charakteru nevydaných pozemků tedy nastala až po jejich přechodu na stát, což vyplývá mj. z leteckých snímků, a podle platné judikatury (např. sp. zn. 28 Cdo 2699/2008 či 28 Cdo 779/2019) nelze počítat s navýšením jejich ceny. Žalovaná nechala v průběhu řízení vypracovat znalcem Ing. Pavlem Pelcem oponentní znalecké posudky č. 669/2019 a č. 670/2019, na jejichž závěry odkazuje, zjistila, že dle IPR kromě plánů státní regulační komise a směrného územního plánu z roku 1964 existoval i návrh směrného územního plánu z roku 1948, dle kterého se plánovala výstavba a měl nahradit zastaralé plány Státní

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Pospíšilová

regulační komise z let 1920 - 1938, avšak vzhledem ke společenským změnám nastalým po jeho vypracování nakonec nebyl přijat. Žalovaná v návaznosti na znalecký posudek Ing. Pelce zpochybnila závěry znaleckého posudku vypracovaného znalkyní prof. Ing. Heralovou zejména ohledně charakteru odňatých pozemků, dále znalkyni vytkala, že neaplikovala srážky dle přílohy č. 7 oceňovací vyhlášky. Liknavost či svévoli žalované tak nelze bez dalšího spatřovat v pouhém nepřecenění restitučního nároku dle požadavků žalobců, jelikož předložený znalecký posudek prof. Ing. Heralové č. 523/23/2019 ze dne 20. 9. 2019 trpí řadou závažných vad, je zjevně nesprávný a neúplný, a pokud by jej žalovaná bez výhrad akceptovala, porušila by péči řádného hospodáře. Ing. Pelc stanovil ve svém znaleckém posudku č. 670/2020 cenu nevydaných pozemků ve výši 2 196 604 Kčs. Cena nevydaných pozemků dle znaleckého posudku prof. Heralové je téměř čtyřnásobně vyšší (8 304 364 Kčs), rozdíl ve výši 6 107 760 Kč představuje velmi výrazné nadhodnocení a je zřejmé, že na základě takto nesprávného podkladu nemohla žalovaná restituční nárok žalobců přecenit. Když žalobci až koncem roku 2019 vyzvali žalovanou k přecenění svého restitučního nároku, žalovaná s nimi aktivně a dlouhodobě komunikuje a vysvětluje jim, proč nelze jejich požadavkům vyhovět. Žalovaná až do konce roku 2019 byla v přesvědčení, že restituční nárok žalobců byl již plně uspokojen v průběhu roku 2012 v rámci veřejných nabídek, výše restitučního nároku určena již v roce 1992 a žalobci ji nikdy nespороvali. Už od roku 2012 byli žalobci nečinní a veřejných nabídek se neúčastnili, více než 7 let nečinili žádné kroky směřující k uspokojení jejich domnělého restitučního nároku, proto nelze jejich přístup ve vztahu k uspokojování restitučního nároku považovat za dostatečně aktivní. Žalovaná vznesla rovněž námitku promlčení nároku žalobců, s tím, že se promlčuje majetkový nárok jako takový, jelikož žalovaná plně uspokojila restituční nároky z konkrétních rozhodnutí a žalobci toto vypořádání nároku více jak po dobu 3 let nenapadli, poslední převodní smlouva byla uzavřena v průběhu roku 2012 a žaloba byla podána až po uplynutí promlčecí lhůty. Nesouhlasila s posouzením námitky promlčení jako rozporné s dobrými mravy.

11. K převoditelnosti náhradních pozemků žalovaná uvedla, že pozemek parc. č. 613 v k. ú. Dolní Lhota je z převodu na žalobce vyloučen ve smyslu ust. § 6 odst. 1 písm. b) zákona č. 503/2012 Sb., neboť jeho část je určena územním plánem k zastavení veřejně prospěšnými stavbami, resp. stavbami dopravní infrastruktury. Pozemek je v územním plánu obce Blansko zařazen do zastavitelných ploch individuálního bydlení, jejichž součástí je plocha pro prostor nové ulice v režimu veřejně prospěšné stavby jakožto stavby dopravní infrastruktury. Žalobci nechali zpracovat oddělovací geometrický plán č. 600-126/2021, rozdělující předmětný pozemek na pozemky parc. č. 613/1, 613/2 a 613/3, čímž dle jejich názoru mělo dojít k oddělení části pozemku zatížené plánovanou stavbou dopravní infrastruktury. Žalovaná jim sdělila, že s navrhovaným dělením pozemku nesouhlasí, jelikož dle stanoviska stavebního úřadu Městského úřadu Blansko nebyl pro dotčené území vydán regulační plán a pro umístění budoucí komunikace nebylo vydáno územní rozhodnutí, existuje pouze výkres územního plánu v měřítku 1:5000 a neexistuje podrobná stavební dokumentace s přesným zakreslením umístění stavby (lokalizací, uvedení šířky atp.), podle které by bylo možné dostatečně přesně, odpovědně a s jistotou posoudit, že navrhovaný geometrický plán bude odpovídat potřebě skutečné realizace výstavby a je možno v tomto rozsahu pozemek rozdělit. Zároveň neexistuje ani přesná budoucí podoba plánované plochy individuálního bydlení, přičemž dopravní komunikace musí v konečném důsledku vždy reagovat na výslednou podobu zastavovaného území. Žalobci navrhli rozdělení předmětného pozemku tak, že nově vzniklý pozemek parc. č. 613/2 má být určen pro koridor plánované dopravní komunikace, žalovaná přitom namítá jeho nedostatečnou šířku, resp. žalobci nedoložili, proč je šířka dostatečná. Obdobná situace pak nastala i u pozemku parc. č. 2454/8 v k. ú. Jedovnice, který je z převodu na žalobce rovněž vyloučen ve smyslu § 6 odst. 1 písm. b) zákona č. 503/2012 sb., neboť je na něm dle

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Pospíšilová

platného územního plánu obce plánována výstavba dopravní infrastruktury – místní a účelové komunikace (WD 02). Vydání pozemku žalobcům považuje žalovaná za nevhodné, neboť vydala v roce 2019 souhlas s umístěním stavby „skladová hala“ společnosti Distribut s. r. o. Žalobci proto nechali zpracovat oddělovací geometrický plán č. 1722-127/2021, rozdělující předmětný pozemek na pozemky parc. č. 2454/8, 2454/118 a 2454/119, čímž by mělo dojít k oddělení části pozemku, zatížené plánovanou stavbou dopravní infrastruktury, a žalovaná jim sdělila, že s navrhovaným dělením pozemku nesouhlasí, jelikož ze stanoviska Úřadu Městysse Jedovnice, stavebního úřadu, vyplývá, že pro předmětné území je schválen pouze územní plán, studie umístění plánované komunikace a inženýrských sítí, a není zpracován regulační plán ani podrobnější d, existuje pouze výkres územního plánu v měřítku 1:5000, tedy neexistuje podrobná stavební dokumentace s přesným zakreslením umístění stavby (lokalizací, uvedení šířky atp.), podle které by bylo možné dostatečně přesně, odpovědně a s jistotou posoudit, že navrhovaný geometrický plán bude odpovídat potřebě skutečné realizace výstavby a je možno v tomto rozsahu pozemek rozdělit. Žalobci nedoložili proč je navrhované dělení pro účely plánované výstavby dopravní komunikace dostačující, ani podklady, ze kterých jimi zmocněná geodetka vycházela. Ve vztahu k předmětnému pozemku bylo navíc dne 10. 12. 2021 nařízeno předběžné opatření ve věci sp. zn. 12 C 303/2021, které zakazuje jakkoli disponovat s předmětným pozemkem a dne 27. 1. 2022 potvrzeno Krajským soudem v Brně.

12. Provedeným dokazováním soud zjistil následující skutkový stav: Mezi účastníky bylo nesporné (a soud jejich shodná tvrzení vzal za svá skutková zjištění ve smyslu ust. § 120 odst. 3 o. s. ř.), že žalobci a), b), c) jsou oprávněnými osobami podle zákona o půdě na základě rozhodnutí pozemkového úřadu a Okresního soudu Praha - západ jako dědicové původní spoluvlastnice id. 1/9 pozemků v k. ú. Smíchov, Košíře a Prosek (PK parc. č. 614 a 615/1 v k. ú. Prosek, PK parc. č. 4673, 4741, 4748, 4261, 4732, 4733, 4734, 4761, 4705, 4706, 4746, 4707, 4011, 4691, 4692, 4670, 4684, 4685, 4686, 4687, 4688, 4689, 4690, 4680, 4681, 4682, 4683, 4675, 4671, 4609, 4611, 4409, 4702, 4762, 4763, 4764, 4012, 4697, 4708, 4709 a 4672 PK v k. ú. Smíchov a PK parc. č. 25 a 5 v k. ú. Košíře), u nichž došlo 31. 3. 1960 a 9. 12. 1963 k přechodu na stát, Anny Pulkrábkové, zemřelé 9. 12. 1963, přičemž žalobce a) a JUDr. Miroslava Boháčová (zemřelá 1. 7. 2014) uplatnili restituční nárok každý k id. 1/18 již v r. 1992 pod čj. PÚ 1107/92; žalobce b) a žalobkyně c) jsou dědici po JUDr. Miroslavě Boháčové. Restituční nárok žalobců činí vzhledem k celku dotčených pozemků ideální 1/18 pro žalobce a), id. 1/36 pro žalobce b) a id. 1/36 pro žalobkyni c).
13. Výpisy z katastru nemovitostí a Informacemi o pozemcích - LV č. 10002 pro k. ú. Jedovnice a k. ú. Dolní Lhota bylo prokázáno, že žalovaná je zapsána jako výlučný vlastník pozemku parc. č. 2454/8 v k. ú. Jedovnice, o výměře 1997 m², orná půda, zemědělský půdní fond, a pozemku parc. č. 613 v k. ú. Dolní Lhota, o výměře 1191 m², orná půda, zemědělský půdní fond.
14. Z jednotlivých rozhodnutí předchůdců žalované specifikovaných ve výroku II. rozsudku, a to 10 rozhodnutí Magistrátu Hlavního města Prahy, Pozemkového úřadu, č. j.: PÚ 1322/92, k. ú. Prosek ze dne 12. 3. 1993, č. j. 1708/97, k. ú. Smíchov ze dne 1. 8. 1997 (potvrzeno rozsudkem Městského soudu v Praze č. j. 38 Ca 266/97-40 ze dne 1. 9. 1998), č. j. PÚ 1940/97, k. ú. Smíchov ze dne 9. 9. 1997, č. j. PÚ 920/99, k. ú. Smíchov ze dne 16. 4. 1999, č. j. PÚ 580/01, k. ú. Smíchov ze dne 27. 2. 2001, č. j. PÚ 607/01, k. ú. Smíchov ze dne 28. 2. 2001, č. j. PÚ 608/01, k. ú. Smíchov ze dne 28. 2. 2001, č. j. PÚ 3000/01, k. ú. Smíchov ze dne 29. 10. 2001, č. j. PÚ 3226/01, k. ú. Smíchov a Košíře ze dne 23. 11. 2001, č. j. PÚ 718/02, k. ú. Smíchov ze dne 7. 3. 2002, dále 11 rozhodnutí Ministerstva zemědělství, pozemkového úřadu Praha č. j. PÚ 1519/03, k. ú. Smíchov ze dne 29. 4.

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Pospíšilová

2003, č. j. PÚ 1701/03, k. ú. Smíchov ze dne 20. 5. 2003, č. j. PÚ 734/04, k. ú. Smíchov ze dne 30. 3. 2004, č. j. PÚ 2563/04, k. ú. Smíchov ze dne 30. 11. 2004, č. j. PÚ 1365/05, k. ú. Smíchov ze dne 12. 5. 2005, č. j. PÚ 2549/05, k. ú. Smíchov ze dne 26. 10. 2005, č. j. PÚ 3330/05, k. ú. Smíchov ze dne 16. 11. 2005, č. j. PÚ 992/06, k. ú. Košáře ze dne 20. 3. 2006, č. j. PÚ 1805/06, k. ú. Smíchov ze dne 31. 5. 2006, č. j. PÚ 2440/07, k. ú. Smíchov ze dne 18. 10. 2007, č. j. PÚ 1107/92/3, k. ú. Smíchov ze dne 9. 12. 2009 a ve vztahu k žalobcům b) a c) i z usnesení Okresního soudu Praha – západ ze dne 16. 2. 2015 č. j. 20 D 721/2014-520, které nabylo právní moci dne 16. 2. 2015, vyplývá, že těmito rozhodnutími žalovaná a její právní předchůdci rozhodli tak, že žalobce a) a právní předchůdkyni žalobců b) a c) neurčili spoluvlastníky v rozhodnutích specifikovaných pozemků, neboť tyto pozemky nelze oprávněným osobám v restitučním řízení vydat a budou jim poskytnuty jiné (náhradní) pozemky, případně finanční náhrada podle ust. § 11 odst. 2, § 16 a § 17 zákona o půdě (viz také příloha znaleckého posudku prof. Heralové), přičemž nárok žalobce a) činí id. 1/18, žalobce b) id. 1/36 a žalobkyně c) id. 1/36.

15. Žádostmi oprávněných osob, které jsou součástí spisu vedeného žalovanou pod čj. PÚ 1107/92, bylo prokázáno, že žalobce a) uplatnil restituční nárok ke spoluvlastnickému podílu ideální 1/18 vzhledem k celku předmětných nemovitostí a právní předchůdkyně žalobců b) a c) JUDr. Miroslava Boháčová, zemřelá dne 1. 7. 2014, uplatnila restituční nárok také ke spoluvlastnickému podílu id. 1/18 vzhledem k celku předmětných nemovitostí. Z usnesení Státního notářství pro Prahu 3 ze dne 13. 5. 1965, č. j. 3 D 79/64-26 vyplývá, že ve věci dědictví po Anně Půlkrábkové, nar. 14. 1. 1873, zemřelé dne 9. 12. 1963, jakožto původní spoluvlastnice ideální 1/9 nemovitostí v k. ú. Smíchov a Košáře vydalo státní notářství majetek zůstavitelky jako odúmrt' podle §§ 513 až 515 obč. zák. z r. 1950 čs. státu – Obvodnímu národnímu výboru v Praze 3; Anna Půlkrábková totiž nezanechala závěť a k dědění ze zákona byly povolány její děti Anna Jehličková a JUDr. Rudolf Půlkrábek, kteří dědictví odmítli. Anna Jehličková byla bezdětná, zemřela dne 17. 5. 1980 a jejími dědičkami se staly její neteře (dcery JUDr. Rudolfa Půlkrábka) JUDr. Miroslava Boháčová a Nina Boháčová; ze Zprávy o stavu řízení o projednání dědictví ze dne 19. 6. 1964, čj. 3 D 79/64-26 vyplývá, že JUDr. Rudolf Půlkrábek, zemřel dne 5. 9. 1964, měl dvě dcery Miroslavu a Ninu Boháčovou, které připadaly v úvahu jako dědičky po odmítnutí dědictví jejich otcem, dědictví však rovněž odmítly, JUDr. Miroslava Boháčová i jako zákonná zástupkyně jménem nezletilých dětí Vratislava a Jana Boháčových. Manželka JUDr. Rudolfa Půlkrábka Miroslava Půlkrábková, narozená 29. 4. 1931, zemřela dne 24. 5. 1978 a jejími dědici byli dcera Nina Boháčová a vnuk Vratislav Boháč (syn JUDr. Miroslavy Boháčové, zemřelé 1. 7. 2014), jak vyplývá z rozhodnutí Státního notářství Praha — západ ze dne 7. 11. 1978 č. j. D 521/78. Dědicem Niny Boháčové, zemřelé 4. 3. 1990, byl její syn Ing. Jan Boháč, narozený 27. 3. 1956 (žalobce a/), jak vyplývá z rozhodnutí Státního notářství pro Prahu 1 ze dne 18. 9. 1990 č. j. 1 D 970/90-11, který je současně pravnukem Anny Půlkrábkové a uplatnil restituční nárok podle zákona o půdě ke spoluvlastnickému podílu ideální 1/18 vzhledem k celku předmětných nemovitostí. Usnesením Okresního soudu pro Prahu — západ ze dne 16. 2. 2015 čj. 20 D 721/2014-520 byla prokázána aktivní legitimace žalobců b) a c) k vedení tohoto sporu ve vztahu ke spoluvlastnickému podílu každý o velikosti id. 1/36 vzhledem k celku, neboť jsou vnoučaty JUDr. Miroslavy Boháčové zemřelé dne 1. 7. 2014 (která byla vnučkou Anny Půlkrábkové) a jsou jejími dědici a právními nástupci. Žalobce b) i žalobkyně c) jsou navzájem sourozenci a současně jsou dětmi Vratislava Boháče, předemřelého syna jejich babičky JUDr. Miroslavy Boháčové, a jsou oprávněnými osobami podle ust. § 4 odst. 2 písm. c) zákona o půdě jakožto právní nástupci původní spoluvlastnice id. 1/9 předmětných nemovitostí Anny Půlkrábkové, zemřelé dne 9. 12. 1963. Žalobkyně c) prokázala oddacím listem ze dne 17. 8. 2018, že její rodné příjmení bylo Boháčová a

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Pospíšilová

uzavřením dne 9. 8. 2018 přijala jméno manžela Ratajová. E-mailem ze dne 8. 7. 2019 bylo prokázáno, že žalobci b) a c) zaslali žalované listinu prokazující, že jsou dědici po zemřelé JUDr. Miroslavy Boháčové, a to pravomocné usnesení Okresního soudu pro Prahu — západ ze dne 16. 2. 2015 č. j. 20 D 721/2014-520.

16. Čestným prohlášením ze dne 26. 3. 1997 s úředně ověřenými podpisy žalobce a) a babičky žalobců b) a c) JUDr. Miroslavy Boháčové bylo prokázáno, že po úmrtí jejich babičky Anny Pulkrábkové v r. 1963 byli JUDr. Rudolf Pulkrábek, Anna Jehličková, JUDr. Boháčová, její manžel a syn Vratislav, její sestra Anna i dědeček z matčiny strany Josef Schmidt pro své protikomunistické postoje a buržoazní původ minulým režimem pronásledováni způsobem popsáným v čestném prohlášení, proto jim za uvedených okolností nezbylo, než dědictví po Anně Pulkrábkové odmítnout. Jelikož dědicové původní spoluvlastnice id. 1/9 předmětných nemovitostí Anny Pulkrábkové (právní předchůdci žalobců) dědictví z důvodu obav z politické perzekuce a také finančních důvodů odmítli a nabídli nemovitosti čs. státu, připadla ideální 1/9 nemovitostí zapsaných ve vložkách č. 789 a 1304 desk zemských pro obec a k. ú. Praha 5 Smíchov a č. 2981, 121 a 1967 pozemkové knihy k. ú. Smíchov (vedené u Střediska geodézie na listu vlastnictví č. 55 a 56) a dále ideální 1/9 nemovitostí zapsaných ve vložkách č. 789 desk zemských kat. obce Košíře a č. 781 pozemkové knihy kat. území Košíře, v obecné ceně 582 355,90 Kčs, jako odúmrť československému státu — Obvodnímu národnímu výboru v Praze 3, a to k datu úmrtí Anny Pulkrábkové, tj. k 9. 12. 1963, v k. ú. Košíře se jednalo o pozemky parc. č. 25 a 5 a v k. ú. Smíchov o pozemky parc. č. 4673, 4741, 4748, 4261, 4732, 4733, 4734, 4761, 4705, 4706, 4746, 4707, 4011, 4691, 4692, 4670, 4684, 4685, 4686, 4687, 4688, 4689, 4690, 4680, 4681, 4682, 4683, 4675, 4671, 4609, 4611, 4409, 4702, 4762, 4763, 4764, 4012, 4697, 4708, 4709, 4672, jak rovněž vyplývá, z výpisu z kn. vl. č. 789 a 1304 desek zemských k. ú. Smíchov, Košíře, kn. vl. č. 2981, 1967 a 121 k. ú. Smíchov, identifikace parcel k. ú. Košíře a Smíchov ze 17. 12. 1992, usnesení Státního notářství pro Prahu 3 ze dne 13. 5. 1965 č. j. 3 D 79/64-26 a Identifikace parcel ze dne 17. 12. 1992.
17. Nabídkou nemovitostí čs. státu přijatou dne 2. 3. 1960 a Prohlášením ze dne 31. 3. 1960 bylo prokázáno, že Miroslava Schmidtová, provdaná Pulkrábková, nar. 18. 6. 1910, a Josef Schmidt, nar. 9. 3. 1912, jakožto spoluvlastníci nemovitostí zapsaných v knih. vložce č. 614 pozemkové knihy kat. území Prosek parc. č. 614 a 615/1, každý k id. 1/2, a oba jakožto postupující předmětné nemovitosti v k. ú. Prosek dobrovolně a bezúplatně postoupili (darovali) čs. státu se vším příslušenstvím a právy.
18. Žalovaná dále k důkazu předložila k pozemkům v k. ú. Smíchov – k PK 4748 letecký srovnávací snímek 1966 a 1975, výňatek z územního plánu 1964 a 1971, vyjádření odboru ÚMČPH 5, odbor výstavby ze dne 28. 1. 2003, část projektové dokumentace z r. 1976, k PK 4702 letecký srovnávací snímek 1975 a 1988/89, výňatek z územního plánu 1964 a 1976, k pozemkům PK 4672 a 4675 letecký srovnávací snímek 1975 a 1988/89, výňatek z územního plánu 1964 a 1976, územní rozhodnutí o umístění stavby tenisového areálu ze dne 23. 6. 1980 a kolaudační rozhodnutí k tenisovému areálu ze dne 5. 7. 1989 včetně projektové dokumentace; k PK 4680 – 4690 letecký srovnávací snímek 1975 a 1988/89, výňatek z územního plánu 1964 a 1971, rozhodnutí o přidělení čísla popisného 2889, 2884 a 2879, k PK 4697 - letecký srovnávací snímek 1975 a 1988/89, výňatek z územního plánu 1964 a 1971, rozhodnutí o přidělení čísla popisného 3108 a stavební povolení ze dne 4. 8. 1980, k PK 4261 letecký srovnávací snímek 1966, 1975 a 1988/89, výňatek z územního plánu 1964, 1971 a 1976, rozhodnutí o přidělení čísla popisného 2940 a 2941 v ul. Jezerní a 2694 v ul. Churáňovská, kolaudační rozhodnutí ze dne 19. 8. 1984, stavební povolení k domu čp. 3127/1

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Pospíšilová

ze dne 22. 2. 1995 a kolaudační rozhodnutí k domu čp. 5864 ze dne 25. 10. 1994; k pozemkům v k. ú. Košíře PK 25 - letecký srovnávací snímek 1966 a 2019, výňatek z územního plánu 1964 a platného plánu, stanovisko k výstavbě vedoucí plánovacího odboru ONV 5 ze dne 9. 10. 1967 a k pozemkům v k. ú. Prosek PK 614, 615/1 - letecký srovnávací snímek 1953, 1966, 1975, 2002 a 2020, výňatek z územního plánu 1964, 1971 a 1976, legendy územních plánů 1964, 1971, 1976 a platného územního plánu, návrh směrného územního plánu 1948 plánovací komise pro hl. m. Prahu a okolí z 28. 10. 1948 v měřítku 1 : 50000 a nákres směrného územního plánu z r. 1948 (Košíře, Smíchov).

19. Přehledem schválených územních plánů vyhotoveným Institutem plánování a rozvoje hlavního města Prahy bylo prokázáno, že dne 22. 4. 1964 byl schválen Směrný územní plán hl. m. Prahy 1964, dále dne 16. 11. 1971 byla schválena revize směrného územního plánu hl. m. Prahy 1971, dne 23. 6. 1976 byl schválen Směrný územní plán hl. m. Prahy 1976, dne 21. 1. 1986 byl schválen Směrný územní plán hl. m. Prahy 1986, dne 24. 2. 1994 byl schválen Plán využití ploch, stabilizovaná území 1994 a dne 9. 9. 1999 byl schválen Územní plán sídelního útvaru hl. m. Prahy 1999.
20. Šesti písemnými žádostmi žalobce a) a právní předchůdkyně žalobců b), c) JUDr. Miroslavy Boháčové (a Jany Nachtigalové) o převod pozemků bylo prokázáno, že se od roku 2006 do roku 2012 účastnili celkem 6 veřejných nabídek náhradních pozemků vyhlášených žalovanou, a to u územního pracoviště Benešov a Příbram v r. 2006, Příbram v roce 2007, Beroun v roce 2009, Kutná Hora a Beroun v roce 2012, následně již dle sdělení žalované neměli žádné restituční nároky k další účasti ve veřejné soutěži, proto se již nemohli dále do veřejných nabídek přihlašovat.
21. Přehledem nároků a plnění oprávněných osob vyhotoveným žalovanou dne 4. 3. 2019 bylo prokázáno, že žalovaná evidovala k uvedenému datu restituční nárok žalobce a) ve výši 129 940,57 Kč a právní předchůdkyně žalobců b) a c) JUDr. Miroslavy Boháčové rovněž ve výši 129 940,57 Kč (tj. u žalobce b/ i u žalobkyně c/ ve výši 64 970,28 Kč), přičemž restituční nároky těchto oprávněných osob byly dle evidence žalované zcela vyčerpány.
22. Žádostí čj. 723P/98 ze dne 26. 2. 2019 bylo prokázáno, že zástupkyně žalobců požádala žalovanou o zaslání soupisu všech nároků, které vznikly a byly vypořádány dle zákona o půdě za nevydané pozemky oprávněným osobám včetně všech tří žalobců a Kateřiny Princové (další dědičky po Anně Půlkrábkové, domáhající se uspokojení svého restitučního nároku v obdobných řízeních u jiných soudů), žádost byla doručena do datové schránky dne 26. 2. 2019 (viz doručenko), žalovaná emailem ze dne 13. 3. 2019 zaslala žalované přehled nároků a plnění nároků mj. u JUDr. Miroslavy Boháčové a Kateřiny Princové.
23. Výzvou právní zástupkyně žalobců ze dne 1. 7. 2019 bylo prokázáno, že vyzvala žalovanou, aby jejich nároky ocenila dle dokumentace platné v době přechodu vlastnického práva na stát a současně upozornila na to, že některé pozemky byly vyvlastněny právě za účelem výstavby. Třemi žádostmi o převod pozemku ze dne 2. 7. 2019 bylo prokázáno, že se žalobci v roce 2019 přihlásili do veřejné soutěže s jimi tvrzenou výší nároku; z jednotlivých přípisů žalované ze dne 12. 7. 2019 se podává, že přihlášky všech tří žalobců zamítla pro nedostatečnou výši jejich restitučního nároku (tj. nikoli z důvodu nedoložení, že jsou oprávněnými osobami podle zákona o půdě). Dopisem ze dne 29. 7. 2019 (odeslaným doporučeně dne 1. 8. 2019 – viz doručenko datové zprávy) žalovaná odpověděla zástupkyni žalobců, že jí prováděné ocenění není v rozporu se zákonem o půdě, neboť

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Pospíšilová

ocenování nevydaných pozemků dle vyhlášky č. 182/1998 Sb. není podrobněji upraveno; dále uvedla, že pokud oprávněná osoba s tímto oceněním nesouhlasí a doloží, že pozemky byly určeny územně plánovací dokumentací k zastavění, bude to posouzeno, a vyzvala žalobce k doložení tehdy platné dokumentace se zakreslenými pozemky, které chtějí ocenit jako stavební.

24. Předžalobní výzvou zástupkyně žalobců ze dne 5. 11. 2019 (odeslanou dle doručenký datové zprávy doporučeně téhož dne) bylo prokázáno, že žalobci odpověděli žalované, že dokumentace je jí známa, jelikož ji již delší dobu používá k oceňování u vybraných restituentů, odkázali na jejich výzvu k řádnému ocenění restitučního nároku oprávněných osob ze dne 1. 7. 2019 odeslanou žalované a opakovaně ji požádali o zaevidování restitučního nároku žalobců ve správné výši s tím, necht' dopis považuje za předžalobní výzvu dle ust. § 142a o. s. ř.; současně žalobci žalované zaslali znalecký posudek prof. Ing. Heralové ze dne 20. 9. 2019. Žalovaná k tomu přípisem ze dne 13. 12. 2019 sdělila, že regulační plány nemohly v r. 1960 a 1965 prokazovat, že pozemky byly určeny k zastavění, neboť se jednalo již o neplatnou dokumentaci, a proto žádost o přecenění není dostatečně doložena. Na to žalobci reagovali přípisem ze dne 4. 2. 2020, kde uvedli, že regulační plány nebyly zrušeny KNV a nebyly nahrazeny žádnou jinou územně plánovací dokumentací, až Směrným územním plánem hl. m. Prahy v r. 1964, který byl v souladu s předchozími návrhy regulačních a zastavovacích plánů, jak plyne z připojených listin - Přehledu Institutu plánování a rozvoje Hlavního města Prahy (IPR) a podpůrně i z územního rozhodnutí z 24. 8. 1959, tj. že regulační plány z 30. let 20. století byly v dané době používány jako platná územně plánovací dokumentace pro danou část Prahy. Z přípisu žalované ze dne 21. 5. 2020 zaslání právní zástupkyni žalobců vyplývá, že žalovaná odkázala na právní argumentaci uvedenou ve vyjádření ze dne 13. 12. 2019 a dále uvedla, že v době, kdy nebyl pro dané území schválen územní plán, byl tento nahrazen územním rozhodnutím, což je zřejmé i z územního rozhodnutí z 24. 8. 1959.
25. Třemi žádostmi oprávněných osob ze dne 5. 10. 2020 (odeslanými žalované dne 6. 10. 2020 doporučeně – viz doručenka) bylo prokázáno, že žalobce a) požádal žalovanou o vydání pozemku v k. ú. Třešť, parc. č. 3817, trvalý travní porost s cenou pozemku v nabídce 3 696 819,70 Kč, když takováto výše jeho nároku vyplývá z rozhodnutí PÚ 1322/92 (Praha – Prosek), PÚ 1708/97, PÚ 1940/97 + PÚ 608/01, PÚ 920/99 + PÚ 2440/07 (vše Praha – Smíchov), žalobce b) požádal žalovanou o vydání pozemků v k. ú. Třešť, parc. č. 3763/2 a 3825, orná půda, s cenou obou pozemků v nabídce celkem 1 445 367,10 Kč, když takováto výše jeho nároku vyplývá z rozhodnutí PÚ 1322/92 (Praha – Prosek), PÚ 1708/97, PÚ 1940/97 + PÚ 608/01 (vše Praha – Smíchov), a žalobkyně c) požádala žalovanou o vydání pozemků v k. ú. Třešť, parc. č. 3844, trvalý travní porost, a parc. č. 2818, orná půda, s cenou obou pozemků v nabídce celkem 1 428 732,10 Kč, když takováto výše jejího nároku vyplývá z rozhodnutí PÚ 1322/92 (Praha – Prosek), PÚ 1708/97, PÚ 1940/97 + PÚ 608/01 (vše Praha – Smíchov). Žalovaná k žádostem žalobců třemi dopisy ze dne 30. 10. 2020 sdělila, že žalobce a) nedisponuje restitučním nárokem ve výši 3 696 819,70 Kč uvedené v žádosti, že žalobce b) nedisponuje restitučním nárokem ve výši 1 445 367,10 Kč uvedené v žádosti a že žalobkyně c) nedisponuje restitučním nárokem ve výši 1 428 732,10 Kč z důvodu, že není evidována v databázi oprávněných osob SPÚ, proto jsou jejich žádosti neplatné a nebude k nim přihlíženo.
26. Emailovou komunikací a Sdělením k žádosti o poskytnutí informace ze dne 3. 7. 2018 bylo prokázáno, že Institut plánování a rozvoje Hlavního města Prahy, příspěvková organizace (IPR), sdělil Mgr. Mládkovi z INVICTA, advokátní kanceláře (zastupující restituenty v obdobných řízeních), že poskytl předchůdci žalované Pozemkovému fondu ČR na žádost ze dne 12. 3. 2008

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Pospíšilová

kopie územně plánovací dokumentace z období let 1935 – 1970, v elektronické evidenci spisů IPR vedené od 10. 11. 2013 bylo k datu vyhotovení sdělení 3. 7. 2018 vyhledáno celkem 22 žádostí od PF ČR nebo žalované podaných v letech 2008 – 2017 a bylo na ně řádně odpovězeno. Ze Sdělení žalované ze dne 18. 11. 2018 soud zjistil, že odpověděla na žádost advokáta Mgr. Mládky z INVICTA, advokátní kancelář, s. r. o., o poskytnutí informace, že žalovaná se obracela na IPR s žádostmi o poskytnutí územně plánovací dokumentace za účelem správních řízení v rámci zákonů č. 229/1991 Sb. a 428/2012 Sb. a za účelem realizace převodů dle zák. č. 95/1999 Sb. a 503/2012 Sb., odpovědi žalovaná využila vždy pro účel, pro který byly vyžadovány. Ze sdělení žalované adresovaného advokátu Mgr. Matěji Kučerovi dne 15. 12. 2020 vyplývá, že dle směrného územního plánu z r. 1948, který nebyl schválen a je zpracován v malém měřítku 1:50 000, žalovaná při oceňování pozemků nemůže vycházet, směrný územní plán z r. 1948 tedy nebyl žalovanou využit pro posouzení pozemků a jejich ocenění ke stanovení výše nároků na náhradu. Žádostí žalobců ze dne 11. 11. 2019 bylo prokázáno, že požádali IPR o vyjádření k charakteru pozemků, ale dle vlastního tvrzení dosud nedostali odpověď.

27. Znaleckými posudky č. 1149-284/2019 ze dne 19. 12. 2019 a č. 1154-292/2019 ze dne 31. 12. 2019, vyhotovenými znalcem Ing. Zdeňkem Burešem pro žalovanou jakožto objednatelku, bylo prokázáno, že tento znalec stanovil cenu nemovitostí – pozemků nevydaných oprávněné osobě v k. ú. Hlubočepy dle příslušných restitučních rozhodnutí a stavu ke dni přechodu na stát 23. 2. 1951, výsledná cena činila 3 930 693,20 Kč a 1 391 156 Kč, přičemž při ocenění použil vyhlášku č. 182/1988 Sb. ve znění vyhl. č. 316/1990 Sb.
28. Žalobci dále předložili k důkazu ve smyslu ust. § 127a o. s. ř. znalecký posudek č. 528/23/2019, vyhotovený Ing. Renátou Schneiderovou Heralovou, Ph.D., znalkyní z oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady, se specializací nemovitosti, a pro obor stavebnictví, odvětví stavby obytné, dne 20. 9. 2019, který byl dále doplněn ústní výpovědí znalkyně u jednání soudu dne 20. 4. 2021 (obdobně jako v protokolu ze dne 13. 10. 2020 ve věci sp. zn. 12C 33/2020 vedené u Okresního soudu Rychnov nad Kněžnou); na základě všech uvedených podkladů, z nichž znalkyně vycházela (listy vlastnictví, snímky z pozemkové mapy, ortofotomapy pozemků, Návrhy regulačního a zastavovacího plánu pro část území Prahy a restituční rozhodnutí), znalkyně dospěla k závěru, že převažující část v posudku uvedených nevydaných pozemků v k. ú. Smíchov, Košíře a Prosek je třeba ocenit jakožto pozemky stavební, a na základě toho stanovila cenu pozemků žalobcům v restituci nevydaných ke dni 24. 6. 1991 podle vyhlášky Ministerstva financí č. 182/1988 Sb. ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb. celkem částkou 8 304 364 Kč. Z Přílohy 1 – 34 tohoto znaleckého posudku, a to Návrhu přehledného regulačního a zastavovacího plánu pro část území Prahy VIII (severní Libeň a Strážkov) s přilehlým územím Prahy IX (Prosek a Vysočany), Návrhu přehledného regulačního a zastavovacího plánu pro část území Prahy (Smíchov), Návrhu přehledného regulačního a zastavovacího plánu pro část území Prahy XVI (Smíchov) a Prahy XVII (Motol) a Návrhu přehledného regulačního a zastavovacího plánu pro část území Prahy XVII (Košíře), se podává, pokud jde o charakter pozemků nevydaných rozhodnutím č. j. PÚ 1107/92, že převažují nevydané pozemky stavebního charakteru, kdy podle příslušné dobové legendy byly na pozemcích plánovány činžovní domy v blocích uzavřených a otevřených, rodinné domky v zahradách, tovární a skladištní bloky, hřiště apod. Znalkyně vycházela ze shora uvedených dokumentů (regulačních plánů) tvořících přílohu písemného znaleckého posudku, jelikož v rozhodné době (r. 1960 a 1963) byly platné, neboť směrný územní plán Hlavního města Prahy byl schválen až 22. 4. 1964. Znalkyně přitom při ocenění neshledala potřebu uplatnění srážek dle přílohy č. 7 oceňovací vyhlášky, neboť z žádných podkladů nevyplývalo, že by pozemky nebyly stavebně srostlé s obcí.

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Pospíšilová

29. Ze znaleckého posudku č. 669/2020 vyhotoveného dne 3. 1. 2021 na objednávku žalované znalcem Ing. Pavlem Pelcem soud zjistil, že znalec nově stanovil hodnotu (administrativní cenu) pozemků v k. ú. Smíchov a Košíře celkovou částkou 6 061 230,23 Kč, z čehož 1/9 (náležející žalobcům) činí 673 470 Kč, tj. částka je vyšší než původní nárok žalobců vyčíslený žalovanou ve výši 259 881,14 Kč. Znalec Ing. Pelc současně rozporoval závěry znaleckého posudku prof. Ing. Schneiderové Heralové.
30. Ze znaleckého posudku č. 670/2020 vyhotoveného dne 28. 7. 2021 na objednávku žalované znalcem Ing. Pavlem Pelcem vyplývá, že nově ocenil pozemky nevydané žalobcům a vysvětlil, jak došlo k posunu cen, posudek se dále zabývá dalším přeceněním pozemku na Smíchově PK 4748, neboť bylo zjištěno, že v době jeho odnětí předchůdcům žalobců zde stála trafostanice a jednalo se tedy zčásti o stavební pozemek a zčásti o zemědělský. U stavebních pozemků se znalec podrobně zabýval aplikací srážek dle přílohy 7 vyhlášky, v některých případech srážky uplatnil a v některých ne, promítl je do stanovené ceny pozemků. Ve vztahu k rozlehlému pozemku odňatému předchůdcům žalobců v k. ú. Prosek znalec uvedl, že našel novou dobovou plánovací dokumentaci, která dosud nebyla k dispozici, a na základě ní ocenil část pozemků jako stavební a část jako zemědělské. Celková výše restitučního nároku žalobců dle závěrů Ing. Pelce tak nově činí 2 196 604 Kč.
31. Z vyjádření znalkyně prof. Ing. Schneiderové Heralové ke znaleckým posudkům č. 669/2020 a č. 670/2020 zpracovaným Ing. Pelcem soud zjistil, že i po jejich prostudování setrvala na závěrech svého znaleckého posudku č. 529/24/2019, které považuje za správné a v souladu s oceňovací vyhláškou č. 182/1988 Sb. ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb., včetně závěrů o neaplikaci srážek dle přílohy č. 7 vyhlášky.
32. Sdělením Městysu Jedovnice ze dne 25. 2. 2020 bylo prokázáno, že stavební úřad sdělil žalované, že část pozemku parc. č. 2454/8 je vyloučena z převodu podle ust. § 6 odst. 1 písm. b), neboť pozemek se nachází v zastavitelném území obce, je dle schválené územně plánovací dokumentace určena k zastavění stavbou (výroba a skladování - průmysl) a k realizaci veřejně prospěšných opatření (veřejně prospěšné stavby), jak vyplývá i z úplného znění územního plánu Městysu Jedovnice a připojené mapy. Vyjádřením žalované k záměru stavby ze dne 12. 8. 2019 bylo prokázáno, že žalovaná adresovala společnosti Distribut s. r. o. souhlas s umístěním stavby skladové haly (dle připojené studie) na části pozemku parc. č. KN 2454/8 v k. ú. Jedovnice pod podmínkou majetkoprávního vypořádání pozemku před vlastní realizací stavby; vyjádřením k záměru stavby ze dne 25. 11. 2019 bylo prokázáno, že žalovaná adresovala společnosti Metal Components s. r. o. souhlas s umístěním stavby skladové haly (dle připojené přílohy) na části pozemku parc. č. KN 2454/8 v k. ú. Jedovnice pod podmínkou majetkoprávního vypořádání pozemku před vlastní realizací stavby. Smlouvou o smlouvě budoucí ze dne 3. 4. 2019 bylo prokázáno, že žalovaná (budoucí povinná) uzavřela s E.ON Distribuce, a. s. (budoucí oprávněnou) smlouvu o smlouvě budoucí o úplatném zřízení věcného břemene (strpět umístění, zřízení, provozování, údržbu opravy a odstranění stavby zemního kabelového vedení NN a pilíř SR) k budoucímu služebnímu pozemku parc. č. 2454/8 v k. ú. Jedovnice, který je pronajat nájemci AGRIS Jedovnice s. r. o.; ze smlouvy o zřízení věcného břemene ze dne 31. 12. 2013 vyplývá, že žalovaná jakožto povinná uzavřela s Městysem Jedovnice (oprávněným) smlouvu o úplatném zřízení věcného břemene spočívajícího v právu zřídit a provozovat mj. na pozemku parc. č. 2454/8 v k. ú. Jedovnice kanalizační zařízení včetně příslušenství a právo vstupovat a vjíždět v souvislosti s ním na pozemek; vymezení rozsahu

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Pospíšilová

věcného břemene vyplývá z připojeného geometrického plánu č. 1182-62/2011. Sdělením stavebního úřadu Městského úřadu Blansko ze dne 5. 10. 2020 adresovaným žalované bylo prokázáno, že část pozemku parc. č. 613 v k. ú. Dolní Lhota je vyloučena z převodu podle ust. § 6 odst. 1 písm. b), neboť zde evidují projekt bydlení, jehož součástí jsou veřejně prospěšné stavby dopravní a technické infrastruktury; z vyjádření žalované k záměru stavby z 1. 10. 2020 soud zjistil, že adresovala společnosti Žitný development DL s. r. o., že souhlasí s umístěním a provedením stavby na pozemku parc. č. KN 613 v k. ú. Dolní Lhota včetně vynětí ze ZPF, podle nově předložené situace stavby za podmínky majetkoprávního vypořádání před započítáním stavebních prací. Stanoviskem k trvalému záboru ze dne 16. 7. 2020 bylo prokázáno, že Odbor převodu majetku státu k žádosti žalované sdělil, že souhlasí s umístěním stavby inženýrské sítě, komunikace a výstavba RD, na pozemku parc. č. KN 613 v k. ú. Dolní Lhota pro Žitný development DL s. r. o.; vyjádřením k záměru stavby z 28. 7. 2020 bylo prokázáno, že žalovaná adresovala Žitný development DL s. r. o. aktualizované vyjádření, že souhlasí s umístěním stavby na pozemku parc. č. KN 613 v k. ú. Dolní Lhota, přílohu tvoří zakres inženýrských sítí v k. ú. Dolní Lhota. Smlouvou o smlouvě budoucí o zřízení věcného břemene ze dne 2. 7. 2019 bylo prokázáno, že žalovaná (budoucí povinná) uzavřela s E.ON Distribuce, a. s. (budoucí oprávněnou) smlouvu o smlouvě budoucí o úplatném zřízení věcného břemene (strpět umístění, zřízení, provozování, údržbu opravy a odstranění stavby zemního kabelového vedení NN a pilíř SR) k budoucímu služebnému pozemku parc. č. 613 v k. ú. Dolní Lhota, který je pronajat nájemci Jaroslavu Crhákovi. Sdělením orgánu územního plánování Městského úřadu Blansko ze dne 12. 10. 2020 bylo prokázáno, že sdělil žalované mj., že pozemek parc. č. KN 613 v k. ú. Dolní Lhota je v územním plánu Blansko zařazen do zastavitelných ploch individuálního bydlení, jejichž součástí je plocha pro prostor nové ulice v režimu veřejně prospěšné stavby, o předmětný pozemek může žádat subjekt Žitný development DL s. r. o. Z vyjádření Pozemkového fondu ČR ze 7. 7. 2009 se podává, že jako správce pozemku ve vlastnictví státu parc. č. KN 613 v k. ú. Dolní Lhota souhlasí s jeho vynětím ze ZPF, se zahájením územního řízení a s vydáním územního rozhodnutí o umístění stavby „Inženýrské sítě, komunikace a výstavba 20 RD p. č. 605/63 a 606/9 v k. ú. Dolní Lhota pro žadatele Žitný development DL s. r. o. pod podmínkou majetkoprávního vypořádání pozemku do doby zahájení stavebního řízení s tím, že pozemek bude oceněn cenou obvyklou s ohledem na vydané územní rozhodnutí; z potvrzení platnosti ze dne 22. 4. 2011 se podává, že Pozemkový fond ČR adresoval Žitný development DL s. r. o. potvrzení, že předmětné vyjádření k uvedenému pozemku parc. č. 6113 v k. ú. Dolní Lhota vydal bez časového omezení pod podmínkou dodržení veškerých jeho požadavků.

33. Geometrickým plánem pro rozdělení pozemku č. 1722-127/2021, vyhotoveným G.K.S. spol. s r. o. a ověřeným Ing. Nimráčkem dne 7. 12. 2021, byl rozdělen pozemek v k. ú. Jedovnice parc. č. 2454/8, orná půda o původní výměře 1 997 m², na nově vzniklé 3 pozemky, a to původní parc. č. 2454/8 o snížené výměře 1 715 m², nové parc. č. 2454/118 o výměře 262 m² a nové parc. č. 2454/119 o výměře 20 m². Geometrickým plánem pro rozdělení pozemku č. 600-126/2021, vyhotoveným G.K.S. spol. s r. o. a ověřeným Ing. Nimráčkem dne 3. 1. 2022, byl rozdělen pozemek v k. ú. Dolní Lhota parc. č. 613, orná půda o výměře 1 191 m² na nově vzniklé 3 pozemky parc. č. 613/1 o výměře 776 m², parc. č. 613/2 o výměře 172 m² a parc. č. 613/3 o výměře 243 m².
34. Znaleckým posudkem č. 564/21/2021 ze dne 22. 9. 2021 bylo prokázáno, že znalkyně prof. Ing. Renáta Schneiderová Heralová ocenila náhradní pozemek parc. č. 2454/8 v k. ú. Jedovnice, oddělený shora uvedeným GP se sníženou výměrou 1 715 m², pro účely jeho vydání dle vyhlášky č. 316/1990 Sb., částkou 34 300 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Pospíšilová

35. Dodatkem č. 1 k reviznímu znaleckému posudku č. 552/09/2021 ze dne 22. 9. 2021 bylo prokázáno, že znalkyně prof. Ing. Renáta Schneiderová Heralová ocenila náhradní pozemky v k. ú. Dolní Lhota, oddělené shora uvedeným GP, pro účely jejich vydání dle vyhlášky č. 316/1990 Sb., a to parc. č. 613/1 o výměře dle GP 803 m² částkou 54 281,60 Kč a pozemek parc. č. 613/3 o výměře dle GP 270 m² částkou 1 795,50 Kč, celkem tedy cena obou pozemků činí 56 077 Kč, přičemž žalobci u jednání dne 24. 2. 2022 odkázali na tuto cenu (v neprospěch žalobců) i při snížené výměře obou pozemků (776 m² namísto 803 m² u pozemku parc. č. 613/1 a 243 m² namísto 270 m² u pozemku parc. č. 613/3).
36. Usnesením Okresního soudu v Blansku ze dne 10. 12. 2021 č. j. 12 C 303/2021-105, které ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 27. 1. 2022 čj. 37 Co 14/2022-143 nabylo právní moci dne 27. 1. 2022, bylo prokázáno, že soud k návrhu žalobkyně Zdeňky Juříčkové žalované předběžným opatřením zakázal prodej, zatížení právem třetí osoby, bezúplatný převod, darování, směnu, zařazení do veřejné nabídky podle zákona o půdě nebo zák. č. 503/2012 Sb., převod práva s pozemky hospodařit či převádět správu těchto pozemků na jiné organizační složky státu, a to mj. ve vztahu k pozemku parc. č. 2454/8 v k. ú. Jedovnice.
37. Vyjádřeními ze dne 15. 10. 2021 bylo prokázáno, že žalobci sdělili žalované, že dle stávajících podkladů ÚP a zjištění faktického stavu pozemku parc. č. 2454/8 v k. ú. Jedovnice, nemůže být překážkou jeho převoditelnosti – nově o snížené výměře 1 715 m² dle návrhu GP č. 1422-127/2021 – dle zákona o půdě pouhé sdělení stavebního úřadu, že k plánované stavbě na sousedních pozemcích neexistuje podrobná stavební dokumentace s přesným zakreslením umístění stavby, když geodetka Bc. Hodinová zaslala žalované i podklady získané od projektanta a její návrh GP je vypracován v souladu s těmito podklady, zatímco žalovaná k nim nezaslala připomínky; požádali proto o přehodnocení stanoviska; druhé vyjádření totožného znění s žádostí o přehodnocení stanoviska žalované se vztahuje k pozemkům parc. č. 613/1 a parc. č. 613/3 v k. ú. Dolní Lhota.
38. Dne 24. 6. 2021 soud provedl za účasti zástupců účastníků šetření na místě samém - pozemku v k. ú. Jedovnice parc. č. 2454/8, a pořídil zde barevné fotografie, ve spojení s informacemi o pozemcích a grafickými přílohami - výřezy z katastrální mapy a ze stávajícího platného územního plánu + legendy územního plánu soud zjistil umístění náhradního pozemku, jeho vzhled a ocenění.
39. Z ostatních provedených důkazů soud nezjistil žádné pro toto řízení (sp. zn. 12 C 214/2021) relevantní skutečnosti.
40. Podle ust. § 4 odst. 1, 3 zák. č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (zákon o půdě), oprávněnou osobou je státní občan České a Slovenské Federativní Republiky, jehož půda, budovy a stavby, patřící k původní zemědělské usedlosti, přešly na stát nebo na jiné právnické osoby v době od 25. února 1948 do 1. ledna 1990 způsobem uvedeným v § 6 odst. 1. V případě, že zemřela oprávněná osoba, která uplatnila nárok na vydání majetku před vydáním rozhodnutí podle § 9, přechází nárok na dědice.
41. Podle novely zákona o půdě č. 185/2016 Sb., bylo s účinností od 1. 7. 2018 zrušeno ust. § 11a. Dle přechodných ustanovení se převody pozemků na základě žádostí podaných přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona podle § 11a odst. 11 zákona č. 229/1991 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, a převody z veřejných nabídek vyhlášených podle § 11a zákona č. 229/1991 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí podle zákona

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Pospíšilová

č. 229/1991 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, pokud byly nejpozději ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona splněny podmínky stanovené zákonem č. 229/1991 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.

42. Podle ust. § 11a odst. 1 zákona o půdě oprávněným osobám uvedeným v § 4, kterým podle tohoto zákona nelze vydat pozemek odňatý způsobem uvedeným v § 6 odst. 1 a 2, převádí pozemkový úřad jiné pozemky na základě veřejných nabídek, není-li dále stanoveno jinak. Osoby, na které právo oprávněné osoby na bezúplatný převod jiného pozemku přešlo děděním, se pro účely tohoto zákona považují za oprávněné osoby.
43. Podle ust. § 11a odst. 2 zákona o půdě sestavuje veřejné nabídky pozemkový úřad jak z pozemků, které se nacházejí v zastavěném území obce nebo zastavitelné ploše takto vymezenými závaznou částí schválené územně plánovací dokumentace, pokud jejich převodu nebrání zákonná překážka, tak z pozemků, které se nacházejí mimo zastavěné území obce nebo zastavitelné ploše takto vymezenými závaznou částí územně plánovací dokumentace. Pozemky nepřevedené na základě této nabídky budou předmětem převodu podle zákona č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu a o změně některých souvisejících zákonů.
44. Podle ust. § 11a odst. 9 zákona o půdě, požádá-li o nabídnutý pozemek více oprávněných osob, vyzve je pozemkový úřad, aby nabídly za pozemek nárok vyšší, než je cena pozemku stanovená podle odstavce 13. Podle výše nabídek stanoví pozemkový úřad pořadí, podle kterého bude postupně navrhopvat oprávněným osobám uzavření smlouvy. Lhůta pro přijetí návrhu činí 14 dnů a po jejím marném uplynutí má právo na uzavření smlouvy oprávněná osoba na dalším místě v pořadí. A dle odstavce 13 tohoto ustanovení se cena pozemků uvedená ve veřejné nabídce stanoví podle vyhlášky č. 182/1988 Sb., o cenách staveb, pozemků, trvalých porostů, úhradách za zřízení práva osobního užívání pozemků a náhradách za dočasné užívání pozemků, ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb., přičemž pozemky určené schválenou územně plánovací dokumentací k zastavění budou oceněny jako stavební. Ustanovení § 6 vyhlášky č. 85/1976 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení a stavebního řádu, ve znění pozdějších předpisů, se nepoužijí. Stejným způsobem se ocení i pozemky převáděné mimo veřejnou nabídku podle odstavce 11.
45. Podle ust. § 14 odst. 1 zákona o půdě oprávněné osobě náleží náhrada za obytné budovy, hospodářské budovy a jiné stavby, které podle tohoto zákona nelze vydat nebo které zanikly nebo byly převedeny na osobu, která není povinna je vydat. Obdobně oprávněné osobě náleží náhrada za pozemek, který se podle tohoto zákona nevydá a za který nebyl poskytnut jiný pozemek.
46. Podle ust. § 28a zákona o půdě se náhrady podle tohoto zákona, nestanoví-li tento zákon jinak, poskytují v cenách platných ke dni 24. 6. 1991, a to u věcí nemovitých v cenách podle vyhlášky č. 182/1988 Sb., ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb.
47. Podle ust. § 6 zákona č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu, podle tohoto zákona nebo zákona č. 229/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, anebo zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon), ve znění pozdějších předpisů nelze převádět
 - a) zemědělské pozemky, na jejichž vydání bylo uplatněno právo podle jiného právního předpisu a o jejichž vydání nebylo dosud rozhodnuto,
 - b) zemědělské pozemky, nebo jejich části určené územním plánem, nebo regulačním plánem, anebo rozhodnutím o umístění stavby k zastavění veřejně prospěšnými stavbami, nebo

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Pospíšilová

stavbami dopravní infrastruktury, nebo těmito stavbami již zastavěné, s výjimkou zemědělských pozemků, mimo pod bodem 4. určených platnou územně plánovací dokumentací nebo již využitých ke zřízení technické infrastruktury,

- c) zemědělské pozemky určené k řešení podle § 2 zákona č. 139/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, u kterých je v katastru nemovitostí vyznačena poznámka o zahájení pozemkových úprav,
- d) majetek, o jehož převodu na jiné osoby bylo rozhodnuto podle jiného právního předpisu,
- e) zemědělské pozemky ve vojenských újezdech,
- f) zemědělské pozemky v národních přírodních památkách, národních přírodních rezervacích a na územích národních parků; dále nelze převádět zemědělské pozemky v přírodních rezervacích a v přírodních památkách, s výjimkou zemědělských pozemků, k jejichž zcizení vydalo souhlas Ministerstvo životního prostředí podle jiného právního předpisu,
- g) pozemky, u nichž bylo Státním pozemkovým úřadem zahájeno správní řízení podle § 3 odst. 3 do doby vydání pravomocného rozhodnutí, nebo
- h) pozemky tvořící rezervu státních pozemků.

48. Z nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 10. 2021, sp. zn. II. ÚS 1778/21, vyplývá, že plénum Ústavního soudu v citovaném stanovisku neshledalo žádný relevantní důvod pro to, aby na určování pravomoci soudů v soukromoprávních sporech či restitučních řízeních byl aplikován [stavební zákon](#). Navíc není možné, aby při vypořádání spoluvlastnictví obecné soudy měly pravomoc rozhodnout o dělení pozemku na základě přiloženého geometrického plánu, a v řízení o nahrazení projevu vůle k převodu náhradních pozemků dle [zákona o půdě](#) nikoliv. Tím spíše pak nelze přijmout ani význam, jaký nálezu sp. zn. [III. ÚS 3804/19](#) při výkladu § 82 odst. 3 stavebního zákona připisuje poznámce pod čarou k větě první tohoto ustanovení. Poznámky pod čarou zlepšují orientaci v předpisu a slouží jako interpretační pomůcka. Při výkladu ustanovení zákona poznámka sama o sobě nemůže mít omezující význam ani stanovit závazná pravidla chování (včetně pravidel interpretačních), nevyplyvá-li to přímo ze zákona. Obecné ustanovení v zákoně a jeho omezení až v poznámce pod čarou neodpovídá podle ustálené judikatury uznávaným principům demokratických právních států [srov. nálezu sp. zn. [I. ÚS 653/99](#) ze dne 29. 8. 2000 (N 123/19 SbNU 155), nálezu sp. zn. [I. ÚS 22/99](#) ze dne 2. 2. 2000 (N 14/17 SbNU 103) a nálezu sp. zn. [II. ÚS 485/98](#) ze dne 30. 11. 1999 (N 173/16 SbNU 259)]. Ústavní soud přisvědčuje závěrům vysloveným v bodě 22. nálezu sp. zn. [III. ÚS 3804/19](#), že ač v projednávané věci nelze poznámku pod čarou přehlížet, výklad citovaného ustanovení musí být proveden v souladu s dalšími výkladovými pravidly a nemůže ve výsledku rozporovat smysl dané právní normy. Právě zvolený výklad vyjádřený v nálezu sp. zn. [III. ÚS 3804/19](#) však tyto interpretační požadavky nenaplnuje, neboť při nedostatečném zohlednění jiných výkladových metod omezuje dosah formulace „rozhodnutí podle zvláštního právního předpisu“ v § 82 odst. 3 stavebního zákona v podstatě pouze na rozhodnutí pozemkového úřadu podle [zákona o pozemkových úpravách](#). Plénum Ústavního soudu dále dospělo k závěru, že není podstatné, zda rozsudek soudu v řízení o nahrazení projevu vůle povinné k převodu pozemku na oprávněného podle [zákona o půdě](#) sám o sobě konstituuje vlastnické právo k převáděným pozemkům a zda právě tento rozsudek představuje ve smyslu [§ 17](#) odst. 4 katastrálního zákona podklad pro deklaratorní zápis do katastru nemovitostí, anebo zda je na základě takového rozsudku teprve nuceně uzavřena smlouva mezi povinnou a oprávněnou osobou a až tato smlouva představuje podklad pro tentokrát už konstitutivní zápis do katastru nemovitostí. Tato odlišnost je relevantní výlučně na úrovni podústavního práva, při posouzení ústavnosti plénem posuzované pravomoci obecných

soudů nehraje podstatnou roli. Plénum Ústavního soudu tedy v citovaném stanovisku dospělo k jinému právnímu názoru, než je vyjádřen v nálezu sp. zn. [III. ÚS 3804/19](#).

49. **Po provedeném dokazování soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.** Soud přitom ve smyslu ust. § 132 o. s. ř. hodnotil všechny důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny v jejich vzájemné souvislosti, přičemž přihlížel pečlivě ke všemu, co vyšlo za řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.
50. Soud vzal za prokázané, že žalobce a) a JUDr. Miroslava Boháčová (babička žalobců b/ a c/, zemřelá dne 1. 7. 2014), jsou jakožto právní nástupci původní nositelky restitučního nároku Anny Půlkrábkové, zemřelé dne 9. 12. 1963, oprávněnými osobami podle § 4 odst. 2 písm. c) zákona o půdě, a to v rozsahu ideální 1/9 ve vztahu k celku nevydaných pozemků. Restituční nárok JUDr. Miroslavy Boháčové zdělili jakožto dědici ze zákona její vnoučata Radim Boháč a Terezie Boháčová, nyní Ratajová, tj. žalobci b) a c), jak vyplývá z usnesení Okresního soudu Praha – západ ze dne 16. 2. 2015 č. j. 20 D 721/2014-520. Vnitřní poměry mezi žalobci jsou uspořádány tak, že žalobce a) drží restituční nárok v rozsahu ideální 1/2 a žalobci b) a c) každý v rozsahu ideální 1/4. Oprávněné osoby, tj. žalobce a) a právní předchůdkyně žalobců b) a c) JUDr. Miroslava Boháčová uplatnili restituční nárok řádně a včas v r. 1992 v řízení vedeném pod sp. zn. PÚ 1322/92. Vlastnické právo k pozemkům v k. ú. Smíchov, Košíře a Prosek přešlo z původních vlastníků na základě (darovacího) prohlášení ze dne 31. 3. 1960, jemuž předcházela nabídka nemovitostí čs. státu přijatá dne 2. 3. 1960, a odúmrti – odmítnutí dědictví po Anně Půlkrábkové, zemřelé dne 9. 12. 1963. Restitučními rozhodnutími specifikovanými ve výroku II. rozsudku bylo dále prokázáno, že oprávněné osoby, tj. žalobce a) a právní předchůdkyně žalobců b) a c) JUDr. Miroslava Boháčová nebyli určeni spoluvlastníky pozemků v k. ú. Smíchov, Košíře a Prosek konkretizovaných v uvedených rozhodnutích, jelikož jim tyto pozemky nelze vydat pro omezení uvedená v ust. § 11 zákona o půdě, a žalobcům proto vznikl nárok na poskytnutí jiných (náhradních) pozemků podle ust. § 11 odst. 2 a ust. § 17, případně náhrada podle ust. § 16 zákona o půdě. Žalovaná je osobou povinnou, neboť práva a povinnosti podle ust. § 22 odst. 1 zákona o půdě vykonává Státní pozemkový úřad.
51. Mezi účastníky bylo sporné, zda si žalovaná při uspokojování nároku žalobců počínala svévolně či liknavě a jak má být dle vyhlášky č. 182/1988 Sb. ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb. správně provedeno ocenění nevydaných pozemků, jelikož z tohoto ocenění se odvíjí výše restitučních nároků žalobců.
52. Z konstantní judikatury přitom vyplývá, že poskytování náhradních pozemků oprávněným osobám patří k základním povinnostem Pozemkového fondu. Struktura jeho nabídky musí mít takové kvalitativní a kvantitativní parametry, aby náhrada byla poskytnuta v co možná nejkratší době co možná nejširšímu okruhu oprávněných osob. Smyslem a účelem restitučních zákonů je totiž snaha alespoň částečně zmírnit následky minulých majetkových křivd, přičemž ke splnění účelu a cíle restitucí je zejména nutné, aby obecné soudy interpretovaly restituční zákony ve vztahu k oprávněným osobám co nejvstřícněji (nálezn Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1088/ 12, popřípadě sp. zn. I. ÚS 755/06). Uspokojení nároku oprávněné osoby způsobem, jež se vymyká zákonem stanovenému postupu (§ 11a zákona o půdě), je třeba mít za výjimečné, podmíněné zjištěními vedoucími k závěru, že postup Pozemkového fondu lze kvalifikovat jako liknavý či svévolný; uspokojení nároku převodem pozemku do veřejné nabídky nezahrnutého je namíste tehdy, kdy se oprávněná osoba přes svůj aktivní přístup nemůže dlouhodobě domoci svých práv (usnesení

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Pospíšilová

Nejvyššího soudu ze dne 3. 8. 2015 sp. zn. 28 Cdo 1117/2015). Důvodnost žaloby na uložení povinnosti Pozemkovému fondu České republiky uzavřít smlouvu o bezúplatném převodu konkrétních náhradních pozemků podle § 11 odst. 2 zákona o půdě není třeba – při liknavém postupu soudu – vázat na podmínku předchozího zahrnutí těchto pozemků do veřejné nabídky (rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2009 sp. zn. 31 Cdo 3767/2009). Nesnáze při vyřizování nároků vyplývajících z restitučních právních předpisů nesmí státní orgán přesouvat na osoby oprávněné (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 6. 2015 sp. zn. 28 Cdo 5389/2014).

53. Z ustálené judikatury Nejvyššího soudu dále vyplývá, že cena náhradního pozemku má být ekvivalentní ceně pozemku, který byl oprávněné osobě odebrán – pokud byl oprávněné osobě odňat zemědělský pozemek, má nárok na náhradu za zemědělský pozemek (srov. např. rozsudky sp. zn. 28 Cdo 101/2003 ze dne 18. 8. 2003, sp. zn. 28 Cdo 1518/2007 ze dne 21. 2. 2008 a sp. zn. 28 Cdo 2699/2008 ze dne 26. 11. 2009). Nejvyšší soud ČR v nich konstatoval, že tak má být zachována identita v charakteru pozemků v tom směru, že rozhodný je jejich charakter, a tedy i hodnota ke dni odnětí státem. V situaci, kdy pozemky byly v době přechodu na stát sice vedeny v evidenci jako pozemky zemědělské, nicméně byly určeny k výstavbě, je třeba je ocenit jako pozemky určené pro stavbu ve smyslu ust. § 14 odst. 1 vyhlášky č. 182/1988 Sb., o cenách staveb, pozemků, trvalých porostů, úhradách za zřízení práva osobního užívání pozemků a náhradách za dočasné užívání pozemků, ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb. (viz rozsudky Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 2956/2014 ze dne 25. 11. 2015, sp. zn. 28 Cdo 444/2014 ze dne 3. 4. 2014, sp. zn. 28 Cdo 4678/2014 ze dne 3. 6. 2015, sp. zn. 28 Cdo 1974/2010 ze dne 7. 10. 2010, a usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 3971/2014 ze dne 25. 11. 2015 a sp. zn. 28 Cdo 294/2016 ze dne 4. 7. 2016).
54. V posuzované věci soud dospěl k závěru, že žalovaná při uspokojování restitučního nároku žalobců na vydání náhradních pozemků postupovala jednoznačně liknavě a svévolně, v důsledku čehož nároky žalobců, uplatněné žalobcem a) a právní předchůdkyní žalobců b) a c) JUDr. Miroslavou Boháčovou již v roce 1992 (pod čj. PÚ 1107/92), dosud nebyly vypořádány. Sice se s ohledem na počet oprávněných osob a množství pozemků jedná z pohledu žalované o relativně složitý proces, avšak nesnáze při vyřizování nároků vyplývajících z restitučních právních předpisů nesmí státní orgán přesouvat na oprávněné osoby. Žalobce a) a právní předchůdkyně žalobců b) a c) JUDr. Miroslava Boháčová se v letech 2006 – 2012 zúčastnili šesti veřejných nabídek u žalovaného, resp. Pozemkového fondu, což prokazuje jejich aktivitu při uspokojování restitučního nároku. Žalovaná o těchto nárocích rozhodla v roce 2012 částečně (uspokojením nároku žalobců do výše 259 881,14 Kč) formou bezúplatného převodu náhradních pozemků. Zcela zásadní překážku pro vydávání náhradních pozemků následně představovala trvající neshoda účastníků ohledně ceny nevydaných pozemků. Přestože se žalobci v roce 2019 i v průběhu řízení opakovaně domáhali přecenění jejich nároku v souladu se znaleckým posudkem prof. Ing. Renáty Schneiderové Heralové, Ph.D., ze dne 20. 9. 2019 č. 528/23/2019, který ocenil hodnotu (cenu) žalobcům nevydaných pozemků částkou 8 304 364 Kč, žalovaná evidovala nároky žalobců stále pouze ve výši 259 881,14 Kč (dle jejího vyjádření zcela uspokojené), a to jak k datu vyhotovení Přehledu nároků ze 4. 3. 2019, tak po doručení předžalobní výzvy ze dne 5. 11. 2019 i po zahájení řízení žalobou podanou u soudu dne 17. 12. 2019, a odmítala nároky přecenit, navíc dne 5. 10. 2020 odmítla přihlášku žalobců do veřejné soutěže, opět z důvodu nedostatečné výše nároku. K přecenění nároku žalovanou pak došlo až u jednání dne 2. 9. 2021, kdy předložila znalecký posudek č. 670/2020 Ing. Pavla Pelce ze dne 28. 7. 2021, stanovící cenu žalobcům nevydaných pozemků ve

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Pospíšilová

výši 2 196 604 Kč, z něhož tak jednoznačně vyplývá, že cena nevydaných pozemků tvrzená žalobci v žalobě (ve výši 8 304 364 Kč dle posudku prof. Ing. Heralové) nebyla zásadním způsobem nadhodnocená, jak argumentovala žalovaná, a nečinila pouze 259 881,14 Kč. Nebýt tedy dlouhodobého nesouhlasu žalované s cenou nevydaných pozemků tvrzenou žalobci, nedošlo by s vysokou pravděpodobností k tak razantnímu prodlení při vyřizování jejich restitučního nároku. Jestliže tedy restituční nárok žalobců, resp. právní předchůdkyně, nebyl po téměř třiceti letech uspokojen přesto, že se aktivně zúčastňovali veřejných nabídek, je to žalovaná, která fakticky ztížila, ne-li zcela znemožnila, uspokojení jejich restitučního nároku. Jde tedy o liknavost na její straně, jejímž důsledkem je podle ustálené judikatury Nejvyššího soudu ČR a Ústavního soudu (např. nálezy sp. zn. III. ÚS 495/02 ze dne 4. 3. 2004), že v případě liknavého svévolného či diskriminujícího postupu žalované (či jejího předchůdce) může oprávněná osoba nárok uplatnit u soudu žalobou na vydání konkrétních vhodných pozemků a že takový postup nelze vůči ostatním oprávněným osobám pokládat za diskriminační.

55. Žaloba žalobců jako oprávněných osob podle zákona o půdě proti státu, kterou se domáhají nahrazení projevu vůle státu k uzavření smlouvy o bezúplatném převodu konkrétního pozemku, je tedy důvodná, aniž by bylo třeba trvat na tom, aby nárokované náhradní pozemky byly dříve nabídnuty do veřejné nabídky. Žalobci totiž současně prokázali, že jako nositelé práva na vydání náhradních pozemků, nebyli dlouhodobě se svým nárokem ze strany státu uspokojeni, a proto mají právo na vydání náhradních pozemků, přičemž jim nelze vytýkat nedostatek aktivity a jejich zapojování do veřejných nabídek pozemků, a to z důvodu nesprávné evidence výše jejich restitučního nároku žalovanou.
56. Podstatná pro toto řízení je přitom skutečnost, že znalecký posudek Ing. Pelce č. 670/2020 stanovil výši nároku žalobců ve výši 2 196 604 Kč (z toho u žalobce a/ ve výši 1 098 302 Kč a u žalobce b/ a u žalobkyně c/ ve výši 549 151 Kč), přičemž i po odečtení výše nesporného nároku vyčísleného žalovanou ve výši 259 881,14 Kč, ceny náhradních pozemků ve výši 86 504,20 Kč vydaných žalobcům pravomocným rozsudkem Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou ze dne 16. 2. 2021 čj. 12 C 33/2020-628, pozemků v ceně 426 254,15 Kč vydaných nepravomocným rozsudkem Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 14. 9. 2021 čj. 25 C 32/2020-614, a pozemků ve výši 103 631,27 Kč, vydaných žalobcům nepravomocným rozsudkem ze dne 29. 10. 2021 čj. 12C 247/2019-898, tj. celkem zatím byly v soudních řízeních vydány pozemky v ceně 616 389,62 Kč, zbývající restituční nárok žalobců převyšuje cenu požadovaných náhradních pozemků v tomto řízení 12C 214/2021 ve výši 90 377 Kč. Proto se soud ani v tomto řízení podrobně nezabýval porovnáním závěrů jednotlivých znaleckých posudků prof. Heralové a Ing. Pelce, neboť i (nižší) ocenění nároku žalobců Ing. Pelcem je dostačující pro vyhovění žalobě v tomto řízení.
57. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalované, že došlo k promlčení samotného restitučního nároku žalobců. Nárok na vydání náhradních pozemků za odňaté pozemky je nárokem vyplývajícím ze zákona o půdě, který je přiznáván správními rozhodnutími a je uspokojován postupně ve veřejných nabídkách. V případě, kdy povinná osoba nepopírá svůj závazek a jedná s oprávněnou osobou o podmínkách poskytnutí náhrady, může promlčecí doba počít běžet nejdříve dnem, kdy oprávněná osoba zjistí, že povinná osoba nehodlá plnit (sp. zn. 28 Cdo 995/2002). Restituční nárok na vydání náhradního pozemku tudíž je sice promlčitelný, ale v tomto případě je v intencích aktuální judikatury dán rozpor uplatněné námítky promlčení restitučního nároku s dobrými mravy, jelikož uspokojení restitučního nároku žalobců závisí na veřejných nabídkách pozemků realizovaných žalovaným (viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. 7. 2020 sp. zn.

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Pospíšilová

28 Cdo 1723/2020). Pokud žalovaná původně namítala promlčení práva žalobkyně na přecenění nevydaných pozemků, námitka není podle ustálené judikatury Nejvyššího soudu ČR opodstatněná (viz např. rozhodnutí sp. zn. 28 Cdo 4173/2017 ze dne 24. 1. 2018 či sp. zn. 28 Cdo 595/2019 ze dne 10. 4. 2019), neboť právo na přecenění hodnoty pozemku, který nebyl oprávněně osobě vydán pro překážky stanovené zákonem o půdě, nepředstavuje samostatné majetkové právo podléhající promlčení.

58. Dále se soud zabýval tím, zda pozemky, označené žalobci, jsou způsobilé (vhodné) k vydání, či zda je zde nějaká zákonná překážka k jejich vydání. Podmínkou pro vyhovění žalobě na uložení povinnosti bezúplatně převést zemědělský pozemek oprávněně osobě za nevydaný pozemek je, aby šlo o pozemek k převodu „vhodný“, tedy pozemek, jenž by byl, nebýt liknavého postupu žalované, do veřejné nabídky takto zařaditelný k uspokojení restitučního nároku oprávněných osob podle zákona o půdě (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR č. j. 28 Cdo 2658/2020 – 786 ze dne 21. 10. 2020, sp. zn. 28 Cdo 4180/2007 ze dne 13. 12. 2007, uveřejněný pod č. 72/2008 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, sp. zn. 28 Cdo 4876/2008 ze dne 10. 9. 2009, a sp. zn. 28 Cdo 5368/2015 ze dne 28. 6. 2017, či usnesení sp. zn. 28 Cdo 3304/2014 ze dne 24. 9. 2014 a sp. zn. 28 Cdo 4400/2015 ze dne 2. 5. 2016). Při posuzování „vhodnosti“ pozemku k převodu oprávněně osobě jako pozemku náhradního (ust. § 11a odst. 1 zákona o půdě) je přitom nutno hodnotit, zda převodu nebrání zákonná výlučky uvedené v ust. § 11 odst. 1 zákona o půdě a ust. § 6 zákona č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, či zda nejde o pozemek zatížený právy třetích osob (např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 1568/2011 ze dne 15. 7. 2011), zda převod pozemku není z jiného důvodu zapovězen zákonem (např. usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 99/2010 ze dne 3. 1. 2011), zda jej lze zemědělsky obhospodařovat (např. usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 592/2013 ze dne 12. 12. 2013), zda nevzniknou jiné problémy při hospodaření s takovým pozemkem (např. usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 2462/2014 ze dne 18. 9. 2014 či rozsudek sp. zn. 28 Cdo 3240/2018 ze dne 16. 1. 2019), případně zda nejde o pozemek zastavěný či tvořící součást areálu (např. rozsudky Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 2364/2017 ze dne 14. 11. 2017 a sp. zn. 28 Cdo 4447/2017 ze dne 6. 12. 2017). Nejvyšší soud ČR zdůraznil, že tato hlediska je přitom třeba zkoumat vždy se zřetelem k individuálním skutkovým okolnostem případu a předpoklady pro vydání (popřípadě pro nevydání) každého takového pozemku posuzovat zcela samostatně, byť s přihlédnutím k širším souvislostem konkrétní věci (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 5045/2015 ze dne 24. 5. 2017 a usnesení sp. zn. 28 Cdo 220/2005 ze dne 26. 4. 2007). Z rozhodnutí sp. zn. 28 Cdo 2925/2019 dále vyplývá, že i posouzení otázky, zda k převodu nárokovaný pozemek jako náhradní je součástí funkčního celku, uceleného (nedělitelného) komplexu nemovitých věcí, je úzce spjato s individuálními okolnostmi případu. Z usnesení ze dne 9. 9. 2019 sp. zn. 28 Cdo 2925/2019 vyplývá, že uzavřená nájemní smlouva nepředstavuje žádnou z překážek převodu pozemku, jelikož změnou vlastníka pozemku nedojde ke změně postavení nájemce dle ust. § 2221 zák. č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku účinného od 1. 1. 2014 (o. z.).
59. Pokud jde o konkrétní náhradní pozemky nárokované žalobci v tomto řízení, soud dospěl k následujícím právním závěrům: Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že všechny žalobci požadované náhradní pozemky jsou ve vlastnictví státu a příslušnost hospodařit s nimi byla svěřena Státnímu pozemkovému úřadu.

60. Pokud jde o pozemek parc. č. 2454/8 v k. ú. Jedovnice, orná půda, jehož výměra byla po rozdělení dle návrhu geometrického plánu předloženého žalobci snížena na 1 715 m² (a ve zbytku žaloba vzata zpět), soud po provedeném dokazování výše uvedenými listinami (výpisem z katastru nemovitostí, kopií katastrální mapy, leteckými snímky, fotografiemi, geometrickým plánem, vyjádřeními stavebního úřadu Městyse Jedovnice, stanovisky žalované, smlouvou o smlouvě budoucí a zřízení věcného břemene a smlouvou o zřízení věcného břemene) a místním šetřením dospěl k závěru, že po oddělení částí původního pozemku nově označených jako parc. č. 2454/118 o výměře 262 m² a parc. č. 2454/119, o výměře 20 m² pro plánovanou výstavbu dopravní infrastruktury (místní účelovou komunikaci dle územního plánu), není pozemek parc. č. 2454/8 o výměře 1 715 m² vyloučen z převodu dle ust. § 6 odst. 1 písm. b) zák. č. 503/2012 Sb. a je tedy způsobilý (vhodný) k vydání žalobcům.
61. U pozemků v k. ú. Dolní Lhota parc. 613/1, orná půda o výměře 776 m² a parc. č. 613/3, orná půda o výměře 243 m², které vznikly rozdělením původního pozemku parc. č. 613 o výměře 1 191 m², byl v průběhu řízení upraven předchozí návrh geometrického plánu (kde výměra parc. č. 613/1 činila 803 m² a výměra parc. č. 613/3 činila 270 m²) v neprospěch žalobců na základě požadavku projektanta (firmy Žitný Development s. r. o.), v důsledku něhož došlo k rozšíření komunikace o 2 m na obě strany – na hranu paty komunikace, a současně byla oddělena část pozemku (nyní označená jako parc. č. 613/2, orná půda o větší výměře 172 m², určená k zastavení veřejně prospěšnými stavbami inženýrských sítí a dopravní infrastruktury), ohledně níž vzali žalobci žalobu zpět. Soud po provedeném dokazování výše uvedenými listinami (výpisem z katastru nemovitostí, kopií katastrální mapy, leteckými snímky, fotografiemi, geometrickým plánem, vyjádřeními stavebního úřadu Města Blanska, stanovisky žalované a smlouvou o smlouvě budoucí o zřízení věcného břemene) rovněž dospěl k závěru, že pozemky parc. č. 613/1 a 613/3 nejsou vyloučeny z převodu dle ust. § 6 odst. 1 písm. b) zák. č. 503/2012 Sb. a jsou proto způsobilé (vhodné) k vydání žalobcům.
62. Soud přitom ve vztahu k předmětným pozemkům především poukazuje na vývoj aktuální judikatury, kdy dle nálezu Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 1778/21 již není třeba souhlasu stavebního úřadu s rozdělením pozemku (který v daném případě nebyl poskytnut). Soud dále přisvědčil žalobcům, že vynaložili veškeré možné úsilí, které po nich lze spravedlivě požadovat, když předložili geometrické plány na rozdělení pozemků (parc. č. 2454/8 v k. ú. Jedovnice a parc. č. 613 v k. ú. Dolní Lhota) vyhotovené geodetkou Bc. Hodinovou (odborně způsobilou osobou), geometrické plány byly ověřeny Ing. Nimráčkem jakožto osobou s úředním oprávněním pro ověřování výsledků zeměměřických činností, že svými náležitostmi a přesností odpovídají platným právním předpisům, tj. především zákonu č. 200/1994 Sb., o zeměměřictví, § 74 vyhlášky č. 357/2013 Sb., o katastru nemovitostí, zák. č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí a vyhlášce o obecných požadavcích na využívání území č. 501/2006 Sb.; geometrické plány jsou rovněž opatřeny souhlasem katastrálního úřadu s očíslováním parcel v souladu s ust. § 48 odst. 2 katastrálního zákona. Současně i z dopisů zástupkyně žalobců ze dne 15. 10. 2021 adresovaných žalované (jejichž doručení nezpochybnila) jednoznačně vyplývá, že rozdělení pozemků v obou lokalitách shora uvedenými návrhy geometrických plánů bylo provedeno v souladu s územním plánem, na základě zjištění faktického stavu pozemku a podkladů od projektantů dotčených investorů i stavebního úřadu tak, že na oddělených částech pozemků (parc. č. 2454/8 o snížené výměře 1 715 m² v k. ú. Jedovnice a parc. č. 613/1 o výměře 776 m² a parc. č. 613/3 o výměře 243 m² v k. ú. Dolní Lhota) již není plánováno zastavení veřejně prospěšnými stavbami komunikace, inženýrských sítí a dopravní infrastruktury, které by mohly tvořit překážku převoditelnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Pospíšilová

pozemků ve smyslu ust. § 6 odst. 1 písm. b) zák. č. 503/2012 Sb. Námitky žalované vůči oběma geometrickým plánům přitom obsahují posuzování skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí ve smyslu ust. § 127 o. s. ř., avšak žádný důkazní prostředek (odborné vyjádření či znalecký posudek) ke zpochybnění správnosti geometrických plánů nedoložila. Konečně je soud toho názoru, že předmětnými geometrickými plány navržené dělení pozemků splňuje i kritéria požadovaná judikaturou v případě reálného dělení pozemků při vypořádání spoluvlastnictví dle ust. § 1144 zák. č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku ve znění účinném od 1. 1. 2014 (o. z.), kdy na tento institut odkazuje i nálezný II. ÚS 1778/21, tedy že se jedná o nezastavěné pozemky fakticky i funkčně dělitelné, jejichž dělení je „dobře možné“, jelikož rozdělením vzniknou samostatné věci, které mohou řádně sloužit novým vlastníkům takovým způsobem, jak odpovídá jejich dosavadní povaze, a zůstal zachován i přístup na veřejnou komunikaci.

63. Dle názoru soudu pak nejsou důvodné ani další námitky žalované, kterými brojí proti vydání pozemků žalobcům z důvodu tvrzené nevhodnosti, když nelze souhlasit s argumentací, že by měl převážit zájem žadatelů působících v místě (v k. ú. Jedovnice konkrétně Distribut s. r. o., která investovala do vypracování projektové dokumentace na skladové haly, aby získala příslušná povolení, či dříve i Metal Components s. r. o., v k. ú. Dolní Lhota pak Žitný development DL s. r. o., která investovala do vypracování projektové dokumentace na stavbu inženýrských sítí, komunikace a 20 rodinných domů, přičemž žalovaná s umístěním staveb na pozemcích státu v obou lokalitách souhlasila) před zájmem oprávněných osob, které sice k pozemku a obci nemusejí mít vztah, avšak domáhají se marně uspokojení svých restitučních nároků téměř 30 let, a dle konstantní judikatury (III. ÚS 495/02) je dána maximální priorita vydávání pozemků restituentům. Stejně tak nelze přičítat k tíži žalobců ani skutečnost, že pro dané lokality dosud nebyl vydán regulační plán a pro umístění budoucí komunikace nebylo vydáno územní rozhodnutí, existuje pouze výkres územního plánu v měřítku 1:5000 a neexistuje podrobná stavební dokumentace s přesným zakreslením umístění stavby (lokalizací, uvedení šířky atp.), neboť na tyto skutečnosti (existenci podrobné stavební dokumentace) nemohli mít žádný vliv, přesto však v rámci zpracování podkladů pro vyhotovení návrhů geometrických plánů nechali potřeby skutečné realizace výstavby mj. konzultovat ze strany geodetky s projektanty předmětné výstavby a v případě k. ú. Dolní Lhota byl návrh GP dokonce upraven v neprospěch výměry obou vydávaných pozemků právě v návaznosti na pokyny projektanta. Jako druh pozemku je zapsána u všech náhradních pozemků orná půda, zemědělský půdní fond, a v souladu s konstantní judikaturou (např. sp. zn. 28 Cdo 3166/2020) jejich převodu dle názoru soudu nebrání ani zařazení v územním plánu k budoucímu využití výrobě a skladování (v k. ú. Jedovnice), ani k budoucí zástavbě rodinnými domy venkovského typu (v k. ú. Dolní Lhota), které v obou případech nebrání zachování využití pozemků k zemědělským účelům v obou lokalitách. Vydání pozemku v souladu s rozhodnutím sp. zn. 28 Cdo 4325/2018 pak nebrání ani skutečnost, že na něm vážnou věcná břemena (plynovod, kanalizace, kabelové vedení NN).
64. Znaleckým posudkem a dodatkem č. 1 Prof. Ing. Heralové byla prokázána cena pozemků pro účely jejich vydání dle vyhlášky č. 316/1990 Sb., a to u parc. č. 2454/8 o výměře 1 715 m² ve výši 34 300 Kč, u parc. č. 613/1 o výměře 776 m² (původně 803 m²) částkou 54 281,60 Kč a u parc. č. 613/3 ornou půdu o výměře 243 m² (původně 270 m²) částkou 1 795,50 Kč, celkem tedy cena všech tří vydávaných pozemků činí po zaokrouhlení 90 377 Kč.
65. Soud pak pro úplnost konstatuje, že z aktuální judikatury Nejvyššího soudu – usnesení ze dne 11. 11. 2020 čj. 28 Cdo 2416/2020 vyplývá, že zákaz dispozice s požadovaným náhradním pozemkem

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Pospíšilová

vyslovený vykonatelným předběžným opatřením v jiném soudním řízení nejen, že nevylučuje vydání konstitutivního soudního rozhodnutí o vlastnickém právu (zde o nahrazení projevu vůle žalované k bezúplatnému převodu pozemku na oprávněnou osobu) v řízení, jehož se navrhovatel předběžného opatření neúčastní, nýbrž sám o sobě takový pozemek k převodu na jinou (konkurující) oprávněnou osobu nečiní ani nevhodným. Z hlediska konkurence práv více oprávněných osob domáhajících se vydání téhož náhradního pozemku se tedy nejvíce rozhodující izolovaně okolnost, že k návrhu jedné nebo několika z nich byl předběžným opatřením České republiky - Státnímu pozemkovému úřadu uložen zákaz dispozic s ním, nýbrž jest vždy komplexně hodnotit, které z oprávněných osob k uspokojení jejího restitučního nároku vydáním požadovaného náhradního pozemku svědčí „lepší“ právo. Významným přitom může být zejména okamžik zahájení soudního řízení tím kterým z oprávněných, hospodářský význam požadovaného náhradního pozemku pro jednotlivé žadatele, výše jejich dosud neuspokojených restitučních nároků, doba, po níž jejich nároky zůstávají neuspokojeny, míra jejich aktivity ve veřejných nabídkách apod.; nelze vyloučit ani reálné rozdělení požadovaného náhradního pozemku mezi konkurenty.

66. V daném případě tedy pravomocné předběžné opatření ukládající žalované zákaz dispozice s pozemkem parc. č. 2454/8 v k. ú. Jedovnice v řízení sp. zn. 12 C 303/2021, zahájeném žalobkyní Zdeňkou Juříčkovou dne 7. 12. 2021, nebrání vydání (části) tohoto pozemku žalobcům jakožto oprávněným osobám k uspokojení jejich restitučního nároku, neboť jim dle názoru soudu svědčí „lepší“ právo spočívající především v dřívějším podání (této) žaloby sp. zn. 12C 214/2021, resp. 12C 247/2019, a to již dne 17. 12. 2019, a tento postup je rovněž v souladu se zásadou procesní ekonomie; ani tuto námitku žalované proto soud neshledal důvodnou.
67. Soud tedy dospěl k závěru, že za situace, kdy výše restitučního nároku žalobců vyplývající ze znaleckého posudku Ing. Pelce činí 2 196 604 Kč, přičemž žalovaná dosud uspokojila restituční nárok žalobců pouze do výše 259 881,16 Kč formou bezúplatného převodu náhradních pozemků a celkem jim zatím byly v soudních řízeních vydány pozemky v ceně 616 389,62 Kč, je zbývající restituční nárok žalobců dostačující pro vydání náhradních pozemků v celkové ceně 90 377 Kč v tomto řízení, a nedošlo tedy k překročení restitučního nároku žalobců.
68. Podle ust. § 1115 o. z., osoby, jimž náleží vlastnické právo k věci společně, jsou spoluvlastníky. Podle ust. § 1122 odst. 2, 3 o. z., velikost podílu vyplývá z právní skutečnosti, na níž se zakládá spoluvlastnictví nebo účast spoluvlastníka ve spoluvlastnictví. To spoluvlastníkům nebrání, aby si velikost podílu ujednali jinak; takové ujednání musí splňovat náležitosti stanovené pro převod podílu.
69. Soud z výše uvedených důvodů žalobě o nahrazení projevu vůle vyhověl, jak je uvedeno v II. výroku rozsudku, s tím, že žalobci nabývají do spoluvlastnictví dle navrhovaného znění smlouvy o bezúplatném převodu pozemků požadované náhradní pozemky, a to žalobce a) spoluvlastnický podíl k pozemkům ve výši ideální $\frac{1}{2}$ k celku a žalobce b) a žalobkyně c) každý ve výši každý id $\frac{1}{4}$ k celku. Rozsudek je i v souladu se zásadou jednotného rozhodování, stanovenou v ust. § 13 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku.
70. III. výrok rozsudku o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 142 odst. 1 o. s. ř., když v daném případě byli žalobci ve sporu plně úspěšní, neboť soud je po procesní stránce posoudil jako úspěšné i v rozsahu, v němž bylo řízení v rozsahu zpětvzetí částečně zastaveno, jelikož ve smyslu

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Pospíšilová

ust. § 146 odst. 2 o. s. ř. dospěl k závěru, že procesní zavinění na zastavení řízení nespočívá na žalobcích, kteří žalobu podali důvodně (domohli se nahrazení projevu vůle žalované) a ke zpětvzetí žaloby přistoupili pouze z důvodu existence zákonných překážek pro vydání (geometrickými plány oddělených částí) předmětných pozemků. Soud přitom při stanovení výše odměny (rozhodné tarifní hodnoty) vycházel z usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 7. 5. 2018 sp. zn. 28 Cdo 6064/2017, z něhož vyplývá, že jde-li o žalobu na projev vůle směřující ke vzniku právního jednání, jehož předmět je penězi ocenitelný (cena žalobou dotčených pozemků), nelze pro účely stanovení tarifní hodnoty pře aplikovat žalovanou preferované ustanovení § 9 odst. 3 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb. ([advokátní tarif](#)), nýbrž se jeví případným vycházet právě z hodnoty předmětu sporu, čili výše ceny požadovaných pozemků. V návaznosti na výše uvedenou argumentaci soud žalobcům při vyčíslení náhrady nákladů řízení hodnotu geometrickými plány oddělených částí pozemků, ohledně nichž bylo řízení zastaveno, do tarifní hodnoty nezahrnul. Výše náhrady nákladů právního zastoupení za jednotlivé úkony právní služby dle ust. § 11 odst. 1, 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátního tarifu - AT) potřebné k účelnému uplatnění práv žalobců jejich zástupkyní, při tarifní hodnotě dle ust. § 8 odst. 1 vyhlášky (cena nárokovaných náhradních pozemků dle znaleckých posudků prof. Ing. Heralové ve výši 34 300 Kč + 56 077 Kč = 90 377 Kč), z toho žalobce a) 45 188,50 Kč a žalobce b) i žalobkyně c) každý 22 594,25 Kč, tj. mimosmluvní odměna pro žalobce a) činí dle ust. § 7 bodu 5 vyhlášky 2 940 Kč a pro žalobce b) i žalobkyni c) dle ust. § 7 bodu 5 vyhlášky 2 020 Kč, kdy odměna za zastupování 3 žalobců, snižena dle § 12 odst. 4 vyhl. o 20 % za každou zastupovanou osobu, činí tedy celkem 2 352 Kč + 2 x 1 616 Kč = 5 584 Kč, a to za následující úkony právní služby (potřebné k účelnému uplatnění práv žalobců):

- převzetí a příprava zastoupení dne 19. 3. 2019 dle ust. § 11/1b) AT
- vyjádření žalobců ze dne 15. 10. 2021 dle ust. § 11/1d) AT
- vyjádření žalobců ze dne 2. 12. 2021 dle ust. § 11/1d) AT
- písemný závěrečný návrh žalobců ze dne 2. 3. 2022
- účast u jednání soudu dne 19. 10. 2021 dle ust. § 11/1g) AT
- účast u jednání soudu dne 24. 2. 2022 dle ust. § 11/1g) AT
- účast u vyhlášení rozsudku dne 18. 3. 2022 dle ust. § 11/2f) AT
- 6,5 úkonů x 5 584 Kč = 36 296 Kč

Dle ust. § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb. dále žalobcům náleží k ruce společné a nerozdílné náhrada hotových výdajů za 7 výše uvedených úkonů právní služby po 300 Kč, tj. 2 100 Kč, náhrada cestovného dle ust. § 13 odst. 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb. vzniklého v souvislosti s 2 cestami zástupkyně žalobců k jednáním soudu dne 24. 2. 2022 a dne 18. 3. 2022 (když cestovné k jednání dne 19. 10. 2021 již bylo žalobcům přiznáno rozsudkem ze dne 29. 10. 2021 čj. 12C 247/2019-898) obytným automobilem tov. zn. Capron, RZ 8AT8480, na trase Příbram - Blansko a zpět, celkem ujetu 2 x 552 km, tj. 1 104 km při ceně motorové nafty 36,10 Kč/l dle vyhl. č. 511/2021 Sb. a průměrné spotřebě 11,6 l/100km (když dle zákoníku práce se v případě, kdy je v technickém průkazu uvedena spotřeba dle norem Evropských společenství, které upravují spotřebu PHM, použije se pro výpočet poslední hodnota), základní sazba 4,70 Kč/km, tj. cestovné činí 9 812 Kč, náhrada za čas promeškaný 2 cestami k jednáním a zpět dle ust. § 14 odst. 1 písm. a) odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., za 16 započatých půlhodin po 100 Kč, tj. 1 600 Kč, a 21% DPH z odměny a náhrad hotových výdajů ve výši dle ust. § 137 odst. 3 o. s. ř. Soud proto přiznal žalobcům k ruce společné a nerozdílné náhradu nákladů řízení ve výši 60 268 Kč, jak je uvedeno v III. výroku rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Pospíšilová

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to ke Krajskému soudu v Brně, prostřednictvím soudu podepsaného. Odvolání je třeba podat ve 4 vyhotoveních.

Nesplní-li žalovaná povinnosti uložené jí tímto rozsudkem v uvedených lhůtách, mohou se žalobci domáhat po jeho právní moci výkonu rozhodnutí u soudu.

Blansko 18. března 2022

Mgr. Gabriela Štumpová v. r.
samosoudkyně

Tento rozsudek nabyl právní moci ve výroku I. dne 2.6.2022 a ve výroku II. + III. ve spojení s rozsudkem Krajského soudu Brno č.l. 271 a vykonatelnosti ve výroku I. dne 2.6.2022, ve výroku II. dne 8.3.2023 a ve výroku III. dne 14.3.2023. Připojení doložky provedla Jana Reiterová dne 22.3.2023.

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Pospíšilová